

Thingthoria

สิ่งทอเรีย

เมื่อผู้คนในเมืองที่สงบสุขถูกมังกรสาปให้กลายเป็นหิน
เมื่อเจ้าชายรัชทายาทถูกสาปให้กลายเป็นสัตว์
ผู้คุมกบฏที่จู่ๆก็ได้ค่าตอบแทนอันได้มาเพียงชั่วพริบตาแห่งเดียว

Author: Soren Jarvillor

Artist: COCOS Studio

Fantasy Fiction.

Thingthoria. Episode 1 'Alkazia'

Author: Zeren Zarviiolar.

Artist: COCOs Studio, Faust

Cover design: Zeren Zarviiolar.

Fonts design: Sarun's, f0nt.com

นวนิยายเรื่องยาวแนวแฟนตาซี
เรื่อง: ชิงค์โซเรีย ภาคปฐมบทแห่งอัลคาเซีย
ผู้ประพันธ์: เซเรน ซาร์วีโอลาร์
ภาพประกอบ: โคโคส์ สตูดิโอ, เฟาสต์
ออกแบบปก: เซเรน ซาร์วีโอลาร์
ออกแบบตัวหนังสือชื่อเรื่อง: Sarun's, f0nt.com

พิมพ์ครั้งแรก มีนาคม 25556

ISBN: 978-616-7740-10-2

ราคา 235 บาท

จัดพิมพ์/จัดจำหน่ายโดย Ren Ren Co.,Ltd / บริษัท เรน เรน จำกัด
199/2 ถ.อำนวยการสงคราม แขวง ถนนนครไชยศรี เขต ดุสิต กทม. 10300

@Copy right: Ren Ren Co.,Ltd

นวนิยายเรื่องนี้จัดพิมพ์โดยได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ถูกต้องตาม
กฎหมายทุกประการ

Sະຍະນີ້ไทรนแฟนตาซีเริ่มเป็นที่
แพร่หลาย โด่งดังในตลาดงานวรรณกรรมเมืองไทย
มีการตีพิมพ์วรรณกรรมแนวแฟนตาซีออกมามาก
มาย ซึ่งแต่ละเรื่องก็มีเนื้อหา จูดยาย และความสุขที่
แตกต่างกันไป

วรรณกรรมเรื่อง **ซิงค์ໄໝ** นี้ก็นับเป็นอีกหนึ่งผลงานแนว
แฟนตาซีของผู้เขียน Zeren ที่ทางสำนักพิมพ์ เรน เรน ขอแนะนำให้ท่าน
ได้เลือกอ่าน โดยเฉพาะอย่างยิ่งท่านที่เบื่อกับนิยายแฟนตาซีแบบเดิมๆ
สไตร์เคลียร์บอส **ซิงค์ໄໝ** จะมีใช้เพียงผลงานแฟนตาซีธรรมดาๆ
หากยังมีสไตร์และเนื้อเรื่องที่แหวกแนวไปจากงานวรรณกรรมแฟนตาซี
ทั่วไป ไม่ว่าจะเป็นในเรื่องของพล็อต การดำเนินเรื่อง ปมของเรื่องที่ชวน
ให้ผู้อ่านติดตาม ซึ่งจะทำให้คุณสนุกจนวางไม่ลงเลยทีเดียว

ตอนที่ 1 อนแรกที่ Plot เรื่อง Thingthoria ขึ้นมา (แรงบันดาลใจจากภาพมังกรที่วาดโดยน้อง Faust ด้านบนนี้แหละ^^) ว่าจะเขียนเป็นเรื่องสั้นๆ ให้อบในหนึ่งเล่ม ทว่า... ไฉนในโลกล้วนอนิจจัง ก็มันเป็นเรื่องยาวแล้วจะทะเล่อทะล่าเขียนให้อบใน 1 เล่มได้ยังไง แตะนะ ถ้าจะเขียนเป็นเรื่องยาว ก็กลัวคนอ่านจะเบื่ออีก เพราะพอยส์ (ความตึงตัง) ในเรื่องมันเยอะมาก แต่ถ้าจะเขียนให้สั้น Plot มันก็ยาว ที่สุดแล้วเลยตัดสินใจแบ่งเป็นตอนๆ ไปอย่างนี้ดีกว่า เอาละ ชีวิตมันก็แบบนี้แหละ -"-

ต้นเล่มขอคุยแค้นเดียวก็แล้วกันนะคะ เพราะสนพ.ปามาก แจกหน้า Talk คนเขียนเอาไว้ที่ท้ายเล่มให้ Zeren อีกฟรีๆ ถ้าคุยกันยาวแต่เนิ่นๆ เดี่ยวคนอ่านจะเบื่อ เป็นว่ายังงี้ก็ขอฝากฝังกลบ Thingthoria ไว้กับผู้อ่านทุกท่านด้วยนะคะ กับผลงานแนวแฟนตาซีเรื่องแรกที่ Zeren สามารถคงเนื้อเรื่องให้ยังคงมีความเป็น Fantasy อยู่ได้ (ทุกทีเรื่องมันจะไหลไปเป็น sf ชะเรื้อย -_-) อ่านแล้วชอบ ไม่ชอบอย่างไรก็จดหมายติชมมาได้นะคะ ที่ Zeren ตู้ ปณ. 260 ปณจ. ดุสิต กทม. 10300 หรือหน้าเว็บไซต์ <http://zeren.renrengang.com> ก็ได้คะ

ขอบคุณมากๆ นะคะ สำหรับผู้อ่านทุกท่านที่ให้ความสนใจเลือกหยิบนิยายเล่มนี้ขึ้นมาอ่าน ขอบคุณหลายๆ จ้า~

Thingthar ia

Author: Zeren Zarwıclan
Artist: Faust & COO's Studio

Thingthoria

บ้านแสนนานมาแล้ว ในถ้ำไต้หน้า
ของป่าลึก ยังมีมังกรสีทองตัวหนึ่งอาศัยอยู่

มังกร... สัตว์ดุร้ายมีพลังอำนาจ มีความ
เรนลับ และเต็มไปด้วยความน่าสะพรึงกลัว

มนุษย์... ไม่มีผู้ใดกล้าย่างกรายเข้าไปใกล้แม่เพียงชายป่า พวก
เขาต่างกลัวมังกรสีทอง แมวมันจะนอนหลับอยู่เฉยๆ ในถ้ำไต้หน้าของ
มัน แมวมันจะไม่เคยออกมาทำร้ายผู้คน แต่พวกเขาก็ยังกลัว เว้นเพียง
แต่...

เจ้า... เด็กชายตัวเล็กผู้ไม่เคยเกรงกลัวสิ่งใด

เจ้าคือเด็กน้อยที่สดใสแข็งแรง ร่าเริงเล็กๆ ของเขาเต็มไปด้วย
พลังงานที่จะค้นหาเรื่องราวการผจญภัยอันน่าตื่นเต้นให้กับตัวเอง

ทุกที่ที่สองขาของเจ้าจะมีแรงวิ่งไปได้ นั่นคืออาณาเขตของเขา
อาณาจักรของเขา เขารักแผ่นดิน รักท้องฟ้า รักทุกหญ้า รักในทุกๆ
ที่ที่สองขาอันแข็งแรงนั้นจะวิ่งไปให้ถึงได้ ไม่เว้นแม้แต่...

ในป่าลึก ถิ่นที่อยู่ของมังกรสีทอง...

เจ้าวิ่งเล่นไปในป่าอย่างไม่หวั่นเกรงเช่นผู้คนอื่นๆ ในหมู่บ้าน
เจ้าโลดเต้นกับสีเขียวของป่าที่ดูเรนลับ โลดเต้นกับสายน้ำที่สะท้อน
ประกายแดดวิบวับราวหยดแก้ว แม่น้ำไหลรินเป็นสายขาวเหี้ยมด้นี้มัน
จะไปสิ้นสุดที่ไหนกันนะ ในสมอมน้อยๆ ของเด็กชายเต็มไปด้วยความ
ใคร่รู้เหลือเกิน

เจ้าวิ่งเล่นตามริมฝั่งแม่น้ำไปเรื่อยๆ ความซุกซนทำให้เขากระโดดตมลงน้ำไปอย่างสนุกสนาน เขาดำน้ำผุดขึ้นผลุบลงอยู่หลายครั้ง และในที่สุดเจ้าก็ได้พบ...

โพรงสีดำกว้างใหญ่ใต้แม่น้ำนั้น...

‘โพรง... มันดูเหมือนถ้ำ?’ เจ้าคิดอยู่ในใจ

ถ้าเป็นผู้ใหญ่หรือเด็กคนอื่นอาจจะหนีไปแล้ว อย่างไรก็ตามเสียสิดำของความมืดใต้แม่น้ำลึกมันก็น่ากลัวเหลือเกิน ทว่า... ไม่ใช่กับเจ้า

สีดำ... ความมืด... ความน่ากลัว...

ทั้งหมดนั้นคือสิ่งกระตุ้นความอยากรู้อยากเห็นของเด็กน้อยให้ทวี เจ้าค่อยๆ ดำน้ำลึกลงไป จนที่สุุดร่างเล็กๆ ของเด็กชายก็หายเข้าไปในความมืดมิดนั้น

“หายใจได้?”

เจ้าค่อยหลังจากที่ร่างของตนหายเข้าไปในโพรงสีดำ แล้วเจ้าก็รู้สึกได้ว่าในโพรงแห่งนี้ไม่ได้มืดมิดเหมือนที่เห็นภายนอก มันสว่างด้วยประกายแสงสีมรกตวิบวับ บางครั้งก็มีประกายแสงสีทองแทรกมาเป็นพักๆ มิเพียงแค่อสวยงาม แต่ถ้ำแห่งนี้...

มันอยู่ใต้น้ำแน่หรือ...? ก็มันไม่มีน้ำอยู่ในถ้ำนี้เลยสักกะหยด แลเมเจ้ายังหายใจได้เหมือนอยู่บนบกอีกด้วย แปลกจริงๆ

“ใครบุกรุกเข้ามาในที่ของข้า?” เสียงก้องคุ้ยดินดังขึ้น

เสียงนั้น... ดังมาจากมุมมืดที่ลึกสุดของถ้ำ เจ้าพยายามเพ่งมองร่างใหญ่ยักษ์ค่อยๆ ก้าวออกมาจากความมืดนั้น มันคือมังกรตัวมหึมาที่ทั้งร่างและขนด้าเป็นสีทองน่าสะพรึงกลัว!!

Chapter 1

“ไฮย!!”

เสียงอุทานดังลั่นพร้อมกับที่เด็กหญิงร่าง
เล็กบางถีบตัวจากพื้น กระโดดขึ้นเกาะ
แท่งหินที่ย้อยลงมาจากเพดานถ้ำ

รวดเร็วโดยไม่เว้นเวลาให้พักแม่หายใจ เปลวไฟสีแดงส้มพุ่ง
ตามขึ้นมามีหมายแผดเผาผนังให้สิ้น

เด็กหญิงสะบัดผ้าคลุมบาสีขาวปิดบังพลังกาย และด้วย
เวลาที่รวดเร็วมีแพเปลวเพลิงนั้น เธอดีดกายจากเพดานถ้ำ หลบไฟแดง
ส้มได้เฉียดฉิว

ที่ต่อสู้กับมังกรร้ายตัวนั้นแต่เพียงลำพัง คือเด็กหญิงวัย
สิบสองธรรมดาๆ คนหนึ่ง ทว่า... ความกล้า หาวหาญ และมีมือการ
ต่อสู้กลับมีไฉ่เพียงเด็กน้อยอายุสิบสองดังรูปลักษณะภายนอกที่ได้เห็น

ศัตรู... มิใช่มังกรร้ายธรรมดา แม่แก่ แม่อ่อนแรง แต่มีพลัง
อำนาจ และอันตรายเกินกว่าที่เห็นภายนอกได้เช่นกัน

ร่างเล็กตั้งหลักบนพื้นได้ ด้วยความว่องไวสองมือเล็กเรียวยัก
ดาบคู่ที่พกไว้ข้างเอวออกมา

มังกร... หันมายังเด็กหญิง ระวังนะ นัยน์ตาสีทองจ้องมอง
มนุษย์ตัวน้อย ประกายแวคมกริบ

มังกรและมนุษย์ต่างหยุดการเคลื่อนไหว จ้องมอง สบสายตา
ต่อกันเป็นเวลานาน จนท่ายที่สุด...

“เฮ้ย!!”

เด็กหญิงอุทานลั่นอีกครั้งเมื่อหางใหญ่โตของมังกรสะบัดมา
หมายฟาดลงบนตัวเธอ

ร่างเล็กกระโดดหลบว่องไว แม้อาจรอดพ้นจากหางมหิมาแต่
แรงกระแทกของหางมังกรที่กระทบเข้ากับพื้นถ้ำก็ทำให้เศษหินก้อน
ใหญ่กระเด็นขึ้นมากระแทกช่วงท้องของเธอเข้าจังๆ

“อุบ...!”

ความเจ็บทำให้ร่างเล็กบางเซจนจวนจะล้ม หากไม่มีเวลาแม่
เพียงเสี้ยววินาทีให้นั่งพักในสมรภูมิ เด็กหญิงใช้ดาบคู่ยันร่างของตนไว้
ยังไม่ทันตั้งตัวได้ดีการโจมตีของมังกรก็กระหน่ำเข้ามาอีก

มนุษย์... ทำได้เพียงกระโดดหลบไปมาให้พ้นทั้งจากหาง กรง
เล็บ และเปลวไฟที่มังกรนั้นพ่นออกมาไม่มีหยุด

ความร้ายกาจของมังกรช่างแข็งแกร่ง ทั้งเกล็ดประกายสีทอง
ทั่วตัวนั้นยังแข็งแรงกับหิน เด็กหญิงมีอาวุธใดที่จะฟาดฟันผ่าหินให้
แตกได้ แต่ถึงมี... มันจะสามารถทะลวงเกล็ดสีทองแข็งแกร่งของ
มังกรตัวนี้ได้หรือ...!?

มังกรตัวนั้นมิได้น่ากลัวเลย...

แจ๊คเคยได้ยินผู้คนในหมู่บ้านพูดถึงมังกรสีทองอยู่บ้างหรอก แต่เรื่องราวของมังกรสีทองนั้นมันผิดจากที่เขาเคยได้ยินมาอย่างลิบลับ มังกรมีเพียงมิได้น่ากลัว แต่เธอยังใจดีมากเสียอีกด้วย

‘เธอ’ สรรพนามที่แจ๊คใช้เรียกมังกรตัวนี้นั้นคงไม่ผิดเพี้ยนนัก เพราะเธอเป็นผู้หญิง หรือเข้าใจง่าย ๆ เธอคือมังกรตัวเมีย

เด็กชายและมังกรสีทองสนิมสนมกันรวดเร็ว มังกรที่อาศัยอยู่โดดเดี่ยวในถ้ำไต้มาเป็นเวลานาน แจ๊คคือเพื่อนเพียงคนเดียวของเธอ

แจ๊คเป็นเด็กชายที่ไม่เพียงแต่สดใสไร้เงา เขายังเป็นเด็กที่มีจิตใจดีงาม มังกรสีทองมีดวงตาวิเศษที่สามารถรับรู้ได้ดีว่าแจ๊คเป็นเด็กน้ำใจงามมากเพียงไร

เวลาที่จะอยู่ด้วยกันของมังกรและเด็กชายมีไม่มากนัก มังกรสีทองรู้ดี เธอแก่มากแล้วและ...

เธอกำลังจะตาย

เวลาของพวกเขาถอยหลังลงทุกวัน ทุกชั่วโมง และทุกนาที ทว่า... เวลาแห่งมิตรภาพระหว่างพวกเขากลับยิ่งเพิ่มพูนยืนยาว

“ข้ากำลังจะตาย”

วันหนึ่งมังกรบอกกับเด็กชาย แจ๊คมองสวดดวงตาสีทองของมังกรสีทองตัวนั้น น้ำตารันคลอเบา มังกรกำลังจะจากไป และแจ๊คไม่ยอมให้มันเป็นเช่นนั้นเลย...

“ไม่... มันไม่ใช่ในเร็ววันนี้หรอกแจ๊ค” มังกรเอ่ย

“อายุของมังกรยาวนานกว่ามนุษย์นัก แม้ข้าจะแก่มากแล้ว

กำลังป่วย และอาจกำลังจะตาย แต่ไม่ใช่ในเร็ววันสำหรับมนุษย์อย่าง
แน่นอน”

“ไม่ใช่ในเร็ววัน แล้วมันเมื่อไหร่ล่ะ ข้าไม่อยากให้เจ้าตายนี้”
แจ็คสะอื้น

“เมื่อไหร่... ไม่ใช่ก่อนเจ้าแน่นอนแจ็ค อาจจะห้าสิบปี ร้อยปี จน
กว่าเจ้าจะมีลูกมีหลาน และจนกว่า...”

“จนกว่า?” เด็กชายเอียงคอพิศวง

“ข้าจะยังไม่ตายจนกว่า... จะมีผู้ที่ดูแล ‘มัน’ แทนข้าได้”

ทุกสิ่งในโลกย่อมมีจุดอ่อน ไม่ว่าจะแกร่งกล้าหรือ
แข็งแกร่งปานใด แต่ไม่มีสิ่งใดเป็นนิรันดร์ ในสิ่งสมบูรณ์ที่สุดย่อมต้อง
มีข้อด้อย มีสิ่งที่ผิดพลาดที่สุดอยู่ในนั้นอย่างแน่นอน ไม่เว้นแม้แต่...

ในความแข็งแกร่งของมังกรตัวนี้!!

มันต้องมีจุดอ่อน ต้องมีอย่างแน่นอน จุดที่จะทำให้เด็กหญิง
เอาชนะมันได้ ทว่า...

เธอจะหามันพบหรือ...?

ดวงตาสีทองของมังกรช่างน่าสะพรึงกลัว มันจ้องมอง
เด็กหญิงในทุกอริยาบถการเคลื่อนไหว ตามใจดีและป้องกันการโจมตี
ของมนุษย์ได้รวดเร็ว ไม่เพียงเกล็ดหุ้มกายที่แข็งแกร่ง หากความรวดเร็ว

ว่องไวของมังกรร่างใหญ่ยังมีไม่แพ้มนุษย์ร่างเล็ก ดาบคู่คมกริบสอง
เล่มนั้นไร้แม้โอกาสจะฟาดฟันศัตรู

เด็กหญิงกระโดดหลบการโจมตีของมังกรไปมา สองขาเริ่ม
อ่อนล้า สองแขนเริ่มหมดแรง

เจ้ามังกรเหินหนาสุดลมหายใจ หมายจะฟันเปลวเพลิงสี
แดงสมผลาญเผ่าเด็กหญิง

ชั่วจังหวะนั้น!!

(C)2009 Ren Ren Co.,Ltd.
"Alkazia" from Thingthoria. Author: Zeren Zarviiolar. Artist: Faust

Chapter 2

“เฮ้ย!!”

เสียงอุทานดังลั่น เรียวขางามสองข้างของเด็กสาวแยกออกเป็นเส้นตรง ร่างระหงทรุดลงไปนั่งอยู่บนพื้น หลบคมดาบสีเงินทั้งสองด้านจากชายและขวาได้เฉียดฉิว

ชายฉกรรจ์สองคนที่ฟาดฟันดาบ คนหนึ่งเสียหลักล้มโครมลงตรงหน้าเธอ คนหนึ่งพลิกกลับข้อมือเงื้อดาบขึ้นหมายฟันลงกลางศีรษะเด็กสาว หากจับพลันและว่องไวมีแพ้น มือเรียวทั้งสองข้างที่ถือกำดาบไว้นั้นก็ยกขึ้นไขว่กากบาทเหนือศีรษะรับคมดาบสีเงินวาววับและทันที กากบาทดาบนั่นกลับบีบเข้ายึดดาบของชายฉกรรจ์ไว้ได้ก่อน จะพลิกกลับเพียงข้อมือเหวี่ยงดาบสีเงินและร่างหน้าของชาติบุรุษให้กระเด็นไกล

ร่างระหงดีดกายลุกขึ้นรวดเร็วขณะมือทั้งสองข้างยังไม่หยุดฟาดฟันคมดาบ

ศัตรู... มิได้มีอยู่เพียงสอง หากคือทั้งกองโจรที่ต่อสู้อยู่กับ
สาวน้อยเพียงคนเดียว

“อัล!!”

เสียงเรียกตะโกนลั่น เด็กสาวเหลียวมองด้านหลังจับพลัน
น้ำเสียง... ฟังดูเหมือนชายหนุ่มล่ำสัน ทว่า เจ้าของเสียงกลับ
มิใช่ชายชาติบูระภิโชน

คมดาบศัตรูกำลังฟาดลงและคงผ่ากลางหน้าผากของเด็ก
สาว หากเจ้าของเสียง... เสือดาวตัวมืมหาจะไม่กระโจนเข้ามาตะปบ
ชายร่างหนาหนวดเคล้าเพิ่มผู้นั้นเอาไว้

“ขอบใจเลออน!”

เด็กสาวเอ่ยทั้งที่นัยน์ตามิได้เหลียวมองเสือดาวตัวนั้นเสีย
ด้วยซ้ำ สองมือของเธอกำลังสะบัดคมดาบรับไล่ศัตรูที่หมายปองชีวิต

ดาบคู่ในมือเรียวกว่าชีวิตศัตรูลงคนแล้วคนเล่า ทั้งที่ตอนเริ่ม
การต่อสู้ กลุ่มคนเหล่านี้มีนับกว่าแปดสิบ แต่เวลานี้เหลือน้อยลงอยู่
เพียงครึ่ง อาจสัก สิบห้า หรือสามสิบ เด็กสาวไม่มีเวลามากพอจะ
ประเมิน แต่ไม่ว่าอย่างไร ศัตรู... คือกลุ่มโจรจรรจ์เหล่านี้ก็ยังมีมาก
เกินไปสำหรับแรงรบของสตรีอยู่ดี

การต่อสู้ดำเนินมานานเท่าไรเด็กสาวไม่รับรู้ จะว่าชีวิตศัตรู
ลงไปกี่คนเธอไม่คิดจะนับ หากเวลานี้เส้นผมสีทองเป็นลอนดูจวบ
ใหม่ทีละมัดพันไปมากี่ราวกับหยาดย่อมด้วยหยดเลือด ผิวขาวดูจุน้ำ
นมกลับกลายเป็นแดงฉานประหนึ่งเรือนร่างบางระหงนั้นสวมใส่ไว้
ด้วยอาภรณ์สีโลหิตก็ไม่ปาน ทรวงอกขาวนวลกระพือมแรงด้วยจังหวะ
ลมหายใจที่เหนื่อยล้า

เวลาของการรบช่างยาวนาน กับแนวร่วมที่มีเลือดดาวเพียงแค่นี่
หนึ่ง แม้ฝีมือเชิงดาบจะเหนือชั้นกว่ากลุ่มโจรเหล่านี้มากนัก แต่ทาง
รอดของชีวิตกลับช่างยากเย็น

“อัล!!”

เจ้าเลือดดาวตะโกนเรียกเด็กสาวอีกครั้ง ร่างระหงเหลียวมอง
ด้านหลัง ทันใด!!

ชายฉกรรจ์ร่างยักษ์กำลังฟาดคมดาบลงมา แต่ดาบคู่มือทั้งสอง
ข้างยังกวัดแกว่งปกป้องตนเองจากกลุ่มโจรที่รุมเธออยู่ถึงสาม

“อัลคาเซีย!!”

เลือดดาวอยู่ไกลออกไป แม้มองเห็นอันตรายชัดเจนแต่มีอา
จะจระเข้เข้าไปช่วยได้ทันเวลาที่!

ประกายแสงดวงอาทิตย์กระทบคมดาบสะท้อนเข้าเลนส์ดา
ดาบ... ฟาดลงมาฟันร่างของเธอให้ถึงแก่ชีวิตได้เป็นแน่!

‘**เคร่ง!**

เสียงโลหะกระทบกัน ดาบในมือศัตรูกระเด็นไกลออกไป

เด็กสาวไม่ปล่อยจังหวะให้พลาดเสียโอกาส ดาบในมือข้าง
หนึ่งรีบเหวี่ยงมาฟันลงกลางร่างของชายฉกรรจ์ผู้หวังคร่าชีวิตเธอทันที

สายตาไล่ไปตามทิศทางกระเด็นของดาบนั่นทั้งที่สองมือยัง
ไม่หยุดฟาดฟันดาบคู่เพื่อปกป้องตนเอง

ดาบ... กระเด็นจากมือศัตรูไปปักอยู่บนผืนดินที่บัดนี้ย่อมไป
ด้วยสีเลือด เคียงคู่กัน ดาบเล่มใหญ่สีเงินอีกเล่มหนึ่งปักไขว้ไว้ให้ดู
เด็กสาวเหลียวกลับมองทิศทางตรงข้ามทันใด

ภาพที่ได้เห็นมิใช่เลือดดาวที่รวมกันต่อสู้ หากคือบุรุษร่างสูง
กระโจนเข้ามารวบวงฟาดฟัน ดาบสีเงินเล่มใหญ่คือชายหนุ่มแปลก
หน้าคนนี่เองที่พุ่งเข้ามาขวางคมดาบศัตรูช่วยชีวิตเธอไว้ได้เฉียดฉิว

อัลคาเซียในตอนนี้อยู่ไม่มีเวลาแม้แต่จะกล่าวคำขอบคุณ เพราะ
สมาธิของเธอต้องจับแน่นอยู่ที่การหลบดาบแต่ละครั้ง ฟาดฟันดาบแต่
ละที กระนั้นลึกลับในใจของเด็กสาวยิ่งกว่าขอบคุณบุรุษผู้นี้ที่เข้ามา
ช่วยได้จึงหะเธอกำลังอ่อนล้าเหนื่อยแรง

บุรุษ... ร่างสูงเพรียว เรือนผมดั่งราตรี ผิวคล้ำประหนึ่งหยาด
น้ำผึ้ง ทั้งนัยน์ตาราวความมืดสะท้อนประกายแข็งแกร่งราวเหล็กชาติจักร
และมีได้มีเพียงแต่แววหาญกล้าในดวงตา หากชายหนุ่มยังกระโดดเข้า
รวบวงรบทั้งที่มีรู้ต้นสายปลายเหตุ จะเป็นมาอย่างไรเขามาคิดอยาก
สงสัยเสียด้วยซ้ำ กับสภาพการณ์ที่เห็นอยู่ต่อหน้า ชายฉกรรจ์หลายสิบ
รุมฆาตกรเพียงหนึ่ง ชายชาติบุรุษแท้จริงแล้วไม่ว่าเหตุการณ์เรื่องราว
จะเป็นมาอย่างไรก็ต้องเลือกช่วยสาวน้อยคนนี้เป็นแน่ แม่วา...

สตรีเพียงคนเดียวกำลังได้เปรียบชายฉกรรจ์หลายสิบคนก็
ตามที...

สองดาบคู่ในมือเด็กสาวว่อนากลัว หนึ่งดาบสีเงินในมือชาย
หนุ่มยิ่งร่ากับมัจจุราช คมดาบกวัดแกว่งแต่ละครั้งมีน้อยกว่าหนึ่งชีวิต
ศัตรูต้องสูญสิ้น

การต่อสู้ดำเนินต่อไปอีกเพียงไม่นาน กลุ่มโจรชายฉกรรจ์ที่มี
กว่านับไม่ถ้วนเวลานี้เหลือให้เห็นอยู่เพียงหก

เด็กสาว ชายหนุ่ม และเลือดดาว หยุดตั้งท่าคุมเชิงเมื่อศัตรู

หยุดการรุกราน เหล่าโจรเหลือบสายตามองกันอย่างไม่รู้ดี ‘กองทัพโจร’
ที่มีกว่านับร้อย บัดนี้เหลืออยู่เพียงหกคน...!

“โหกกกกกกกกกกกกก!!!!!!”

เจ้าเสือดาวคำรามใส่กลุ่มโจรดังนั้น

ชายฉกรรจ์แม้วัยักษ์ใหญ่ก็กลับล้มได้ทั้งยืน พวกมันทิ้งดาบ
ในมือพากันคลานหนีไปรวดเร็ว

เด็กสาวและชายหนุ่มมองตามกลุ่มโจรที่ซัดเล่านั้นไปจน
ลับตา ขณะที่เสือดาวตบหางแรงๆ ลงบนพื้นสองสามทีอย่างไม่สบ
อารมณ์

“แล้วก็หนีไปซะนั่น” เสียงโสบ่นเหนื่อย แม่ไม่แสดงออกแต่
เสียงฟังรู้ถึงการหอบ

ชายหนุ่มหันไปมองสาวน้อยหาญกล้าที่ยืนเคียงข้าง ดวงหน้า
งามละมุนหันมาสบสายตากับเขาเพียงชั่วคราว ดวงตาคู่นั้น...

ข้างหนึ่งสีฟ้าคราม สะท้อนแววดุจอัคนี ข้างหนึ่งสีทองเปล่ง
ประกายดุจลิ้นเจ็กเดียวกับเรือนผมดั่งสายทองคำที่เวลานี้ปรือระบือน
ไปด้วยหยาดโลหิต ศีรษะได้รูปสะบัดไปมาแรงๆ โหลยดเล็ดออกจาก
เส้นผม ผิวหน้าขาวนวลยิ่งแจ่มชัดหยาดเลือดที่เลอะมากขึ้น เมื่อสาว
น้อยหยุดสะบัดผม นัยน์ตาสีฟ้าและทองเหลือบมองชายหนุ่มอีกครั้ง

“ขอบใจเจ้ามากนะ” เธอกล่าว สีหน้าเหนื่อยล้ายังมีรอยยิ้ม ดู
แตกต่างจากมัจจุราชนางลอมศักดิ์เมื่อครู่โดยสิ้นเชิง

“ไม่เป็นไร” ชายหนุ่มยิ้มรับ

“เฮ้ย... อัล ฟลิปปี”

เสือดาวใช้หางตบขาเด็กสาวเบาๆ ทำให้เธอนึกถึงบางสิ่งขึ้นมาได้

“เออวะ” เอ่ยพลาถอนหายใจ จับพลันก็หันไปหาชายหนุ่มอีกครั้ง

“อยากขอบคุณให้เป็นเรื่องเป็นราวอยู่หรอก แต่ข้ามีธุระอย่างด่วน ขอตัวก่อนละ”

จบประโยค โดยไม่รอให้ชายหนุ่มเอ่ยต่ออะไร เด็กสาวและเสือดาวก็วิ่งไปเข้าในป่าที่อยู่ใกล้ๆ นั้นรวดเร็ว ชายหนุ่มยืนมองอย่างไม่ค่อยเข้าใจสถานการณ์ ยังแว่วเสียงสดีไสของเธอตะโกนเรียกหานามหนึ่งไปตามทาง

“ฟลิปปี๊ๆ!! อยู่ที่ไหน ฟลิปปี๊!!”

Chapter 3

“ฟลิปปี!! ฟลิปปี!!”

เสียงใสตะโกนดังก้องป่า นัยน์ตา
สีฟ้าและทองสอดส่ายไปตามหนทาง
และพุ่มไม้ใบหนา

“ไปไหนของมันวะเจ้าบ้า”

ร่างระหงเริ่มจำเริญกระที่บแรงด้วยอารมณ์หงุดหงิด

“ฟลิปปีไวย!! ฟลิปปี๊ๆๆๆๆ ไอ้เจ้าบ้าฟลิปปี!!” ตะโกนหาอีก
ครั้งดังลั่น

“แน่ใจนะอัลว่าอยู่ในนี้” เลออนถาม

เจ้าเสื้อดาวกำลังอยู่ระหว่างการพยายามใช้จุ่มกของตนดม
กลิ่นหาฟลิปปี๊ราวสุนัขที่ไม่ปาน

“เออเดะ บินเข้ามาในนี้เห็นๆ” ตอบทั้งที่นัยน์ต่ายังสอดส่ายหา
เจ้าฟลิปปี๊ไปเรื่อยๆ

“คนลำบากแทบตาย จะบินเข้ามาทำซากอะไรในนี้วะ” เจ้า
เสื้อดาวบน หางยาวตบไปมาแรงๆ บนพื้น แสดงอาการหงุดหงิด

“เออ...” อัลคาเซียมิได้ตอบรับ

หลังคำนั้นเจ้าเสื้อดาวคิดว่าน่าจะมีคำพูดต่อออกมาอย่าง
แน่นอน ทว่า...

นัยน์ตาสีบุรฉ่ำคมเหลือบขึ้นมองเด็กสาวที่เวลานี้สมาธิได้
อยู่กับการตามหาฟลิปป์อีกต่อไป

ร่างระหงหยุดยืนนิ่ง... จนแม่ป่านหายใจก็ราวจะหยุดนิ่งตาม
ไปด้วย นัยน์ตาสีฟ้าและทองจับจ้องบางสิ่งในเบื้องหน้า...

คือพุ่มไม้เขียวใหญ่ที่เวลานี้กำลังสั่นไหวรุนแรง และมีไฉ่เป็น
เพราะแรงลม ดวงตาของเลออนไม่สามารถแยกสีได้ เจ้าเสื้อดาวจึง
มองไม่เห็นถึงสีน้ำเงินของโลหิตที่เปราะเปื้อนอยู่ตามใบของพุ่มไม้
หนานั้น หากกลืนความเล็ดโรยแรงก็ทำให้มันพอจะคาดเดาได้ถึง
สถานการณ์ที่ตนเผชิญอยู่เวลานี้

อัลคาเซียค่อยขยับสองมือเรียวด้วยเสียงแผ่วเบาอย่างยิ่งที่สุด
ก็เตรียมพร้อมไว้อย่างคาบคู่ขวางเอน นัยน์ตาสีฟ้าและทองยังจับจ้องพุ่มไม้
หนาที่บั้นขณะสุดลมหายใจเข้าไว้เต็มปอด ก่อนจะเปล่งวาจาออกมา
ด้วยน้ำเสียงดังลั่น

“ฟลิปป์!!”

ทันใด!!

มังกรสีทองผงาดบินขึ้นเหนือพุ่มไม้ จังหวะเดียวกันนั้น!
เหมือนบางสิ่งพุ่งตรงจากพุ่มไม้ เข้าโจมตีกลางร่างระหงรวดเร็ว

อัลคาเซียกระโดดลอยตัวขึ้นกลางอากาศ หลบการโจมตีของ
สิ่งนั้นฉับพลัน

“ฟลิปป์!!”

พร้อมกันกับเสียงเรียก มังกรสีทองโฉบลงมารับร่างของเด็กสาวที่กระโดดสูงขึ้นและโฉบต่ำลงรับร่างของเสื้อดาวที่กระโจนขึ้นมา

“ขอบใจเพื่อน” เลออนเอ่ยพร้อมใช้หางตบหัวมังกรสีทองสองสามแปะ

“เฮ้ย!!” เด็กสาวอุทานเมื่อบางสิ่งพุ่งตรงเข้ามาหมายทำร้ายเธอที่อยู่บนหลังมังกร โชคดีฟลิปปีโฉบหลบได้ทันเฉียดฉิว

อัลคาเซียได้มีเวลาพอหายใจ ขณะที่มังกรสีทองพาเธอและเลออนบินสูงสู่ว่านฟ้า นัยน์ตาสีฟ้าและทองเหลียวมองบางสิ่งที่ยพยายามทำร้ายเธอเมื่อครู่

“ฟลิปปี!!”

เสียงใสอุทานดังลั่น เมื่อเห็นภาพของสิ่งนั้นชัดเจนเต็มสองตา

“ไปเจอมาได้ยังไงเนี่ย!?”

พร้อมคำถามนั้นร่างระหังก็ถูกย่นขึ้นบนหลังมังกร ชักดาบคู่ข้างเอวออกมาเตรียมพร้อม เผชิญหน้ากับสิ่งนั้น...

มันมีหัวสามหัว สีดำเมื่อมนำหัวเกรง ดวงตาสีเขียวหกคู่บนหัวทั้งสามจับจ้องยังเด็กสาว ดูร้าย น่ากลัว ทั้งปีกสีดำอันใหญ่กลางหลังของมันยังบินตามมังกรสีทองมาได้รวดเร็ว เป้าหมาย... คือพวกเขาเป็นแน่!!

“มันอะไรละนั่นนะ” เลออนถามขณะลุกขึ้นทรงตัว ไม่ใช่ครั้งแรกที่เจ้าเสื้อดาวอาจต้องเผชิญกับสถานการณ์บนหลังมังกรเช่นนี้

“มังกรดิน” เด็กสาวตอบ

นัยน์ตาคู่นั้นจ้องมองมังกรสีดำ ประกายแวววาวสัตว์ป่าล่าเหยื่อ หากก่อนที่ร่างระหังจะเคลื่อนไหว เธอกลับแก้คำตอบเมื่อได้เห็น

แมงเกิดสี่ทองรอบคอและที่แซมระเรี่ยอยู่ทั่วตัวขนาดมหึมาของ
มังกรดำสี่เมี่ยม

“ราชามังกร...”

แทบจะพร้อมกับคำตอบนั้น อัลคาเซียกระโดดลงจากหลัง
มังกรสี่ทอง จู่โจมเข้าหามังกรตัวสีดำที่พุ่งตรงมา

หัวขางหนึ่งของมังกรสีดำพุ่งเข้าจู่โจม มือเรียวไขว่ดาบฟันเป็น
รูปกากบาทที่คอมังกรดำได้ฉับพลัน และก่อนที่ร่างของเธอจะตกลงพื้น
มังกรสี่ทองก็บินมาโอบรับไว้ได้รวดเร็ว ทว่า...

“อัลคาเซีย!!” เสือดาวตะโกนลั่น เมื่ออีกหัวหนึ่งของมังกรดำ
ฟันไฟใส่เด็กสาวบนหลังมังกรสี่ทอง

“เฮย!!”

พลิกปีนโอบตัวหลบได้ทันใด

“เข้าใกล้อีกหน่อยพลิกปี” เธอสั่ง

“เฮย!! จะสู้กับมันหรือ!!” เลออนถาม ดวงตาสีบุศราคัมเบิก
กว้าง

“เฮอสิ!!”

ร่างระหงกระโดดลงจากหลังมังกรสี่ทองอีกครั้ง แรงกระโดด
คราวนี้มากพอจะพาให้เธอไปยืนเป็นสง่าอยู่บนคอยาวเพื่อยหนึ่งในสาม
หัวของเจ้ามังกรดำได้

“ไง ราชามังกร” เด็กสาวแสบเยิ้ม เอย์ทักทายเมื่อได้สบ
สายตากับมังกรสีดำจ้งๆ

มังกรดำมิแสดงกิริยารับมิตรทักทายตอบ มันพยายามสะบัด
หัวไปมาหมายจะให้เธอตกลงไปให้ได้ ทว่า การทรงตัวของร่างนั้นก็
ยอดเยี่ยม ไม่ว่ามังกรดำจะสะบัดหัวแรงเพียงใด อย่างมากอัลคาเซีย

ก็แค่กระโดด ขึ้นเพียงครั้งและกลับลงมายืนอยู่บนคอที่หัวอื่นของมัน
ได้อีก

“อัล!! พอเถอะนา!!”

เลออนตะโกนดังจากบนหลังมังกรสีทองเมื่อเห็นว่ามังกรดำ
เริ่มโมโหถึงที่สุด มันไม่เพียงสะบัดหัวไปมา หากยังพ่นเปลวไฟสีเขียว
พุ่งกระจายไปทั่วฟ้า

“ข้าโดนหาเรื่องก่อนนะเพ้ย!!” ตะโกนตอบขณะดีดกายสูงขึ้น
อีกครั้งเมื่อเจ้ามังกรพุ่งอีกหัวหนึ่งเข้ามาหมายมัดเธอให้ตกลง

“จะไปหาสาระอะไรกับมังกรป่าเล่า!!” เสือดาวตะโกนลั่น

“ราชามังกรต่างหาก!!” อัลคาเซียตะโกนตอบ พลัน!!

“เฮ้ย!!”

ไม่ทันคาดคิด มังกรสีดำพุ่งหัวทั้งสองของตนเข้าโจมตี
เด็กสาวพร้อมกัน อัลคาเซียกระโดดสูงขึ้น ทว่าหางสีดำมืมาก็ปัดมา
หมายตบร่างของเธอให้ร่วงลงบนพื้น ด้วยความรวดเร็ว มือเรียวกว้าง
ดาบฟันหางมังกรทันเพียงเฉียดฉิวในชั่ววินาที

เด็กสาวเสียหลัก หากช่วงจังหวะที่เธอจะร่วงลงสู่พื้น มังกร
สีทองก็บินโฉบมารับร่างของเธอได้ทันใด

“ทำแบบนั้นเดี่ยวหัวก็พันกันห rokok ไอ้บ้า!!” ตะโกนด่าใส่มังกร
สีดำตัวยักษ์

“ล่อมันไปก่อนฟลิปปี” หันมากระซิบกับมังกรสีทอง

ฟลิปปีผงกหัวรับคำสั่ง มังกรสีทองพาเด็กสาวและเสือดาว
บนหลังของตนบินโฉบไปบนฟ้ากว้างด้วยความเร็วอย่างยิ่ง และด้วย
ความไวเท่าเทียมกัน มังกรสีดำบินตามกระชั้นไม่ลดละ

ร่างสูงเพรียวบนหลังอาชาสีขาขาวข่างามสง่า แม่
บุรุษผู้นั้นจะอยู่ในอาภรณ์กายที่เต็มเปี่ยมด้วยโลหิต ผิวคล้ำคมก็ดูราว
จะกลายเป็นแดงฉานเมื่อถูกย้อมด้วยหยดเลือด หากหลังที่ยึดตรงและ
สองมือซึ่งจับกุมบังเหียนอาชามันนั้นก็ทำให้รู้ได้ว่าสีแดงที่อาบย้อมอยู่
ทั่วกายมิใช่เลือดของชายผู้นั้นแม่เพียงหยด

ผ่านประตูบานใหญ่ของพระราชวังเข้ามา ชายหนุ่มกระตุก
บังเหียนควบอาชาให้ไปหยุดอยู่เบื้องหน้าปราสาทหลังตระการ ตาม
หลังด้วยองครักษ์สองสามคนที่เร่งควมมาตามรวดเร็วขึ้น

“กลับมาทิ้งโลหิตอาบทัวร์วงศ์ แต่ยังทรงปลอดภัยอยู่ได้
น่าแปลกจริงนะพะยะคะ”

ชายวัยกลางคนพลุกทัก ขณะเดินออกมาภายนอกปราสาทพอดี
ร่างสันทนต์อมกายทำความเคารพบุรุษผู้นั้น

ร่างสูงเพรียวกระโดดลงจากหลังอาชาตัวขาวปลอด แยม
สรวลขันชายมากวัย

“ไฉ่คัลล์ เสียใจหรือไงที่ไม่ใช่เลือดของข้า”

“ตรัสเป็นเล่น เสียดจออกไปปราบมังกรด้วยองค์เอง มีเจ้าชาย
ที่ไหนบ้างทรงทำอย่างนี้พะยะคะ เป็นถึงรัชทายาท เกิดเป็นอะไรขึ้นมา
พวกกระหม่อมจะทำอย่างไร” ชายกลางคนต่อว่าจริงจัง

“ทำยังไง? เจาก็จัดงานศพซะสิ” รัชทายาทตรัสอย่างมีใส่
พระทัย

คัลล์ถอนหายใจ ส่ายหน้าไปมาเหนื่อยหน่าย

“แล้วปราบได้ไหมพะยะคะ”

“ไม่ได้ปราบต่างหาก” หนึ่งในองครักษ์สามคนที่ตามมาเอย
ตอบ ชายกลางคนเอียงคอประหลาดใจ

“มัวแต่ทรงไปจิบหญิง” องครักษ์อีกหนึ่งแสร้งทำท่ากระซิบ แต่
เจ้าชายได้ยินชัด

“กาแลนซ์ เงินคลังประเทศเรายังห้อยหรออยู่นะ” ตรัสชม
องครักษ์เสียงเขินเขียว ในความหมายของเงินคงคลังห้อยหรอคือการ
ชูตตเงินเดือนกลายเป็นเงินนั่นเอง

“แล้วอย่างไรพะยะค่ะ” คาลล์ชักจะรู้ให้ได้

“ข้าตามมังกรที่บินเข้าไปในป่า แต่หาเท่าไรก็ไม่เจอ พอเดิน
ออกมาก็เห็นผู้หญิงคนหนึ่งกำลังสู้กับพวกโจรอยู่”

“พวกโจร?” คาลล์เลิกคิ้ว พวก แปลว่ามีได้มีเพียงหนึ่ง
เจ้าชายพยักหน้ารับแล้วเลาต่อ

“พวกโจร สักเจ็ดสิบแปดสิบหรือร้อยคนเนียแหละ”

“ร้อยคน!??” ชายกลางคนอุทานเสียงลั่น

“ประมาณ...” ทรงพยักพักตรับอีกครั้ง

“แต่เชื่อเถอะว่าสาวสวยนั้นจัดการคนเดียวเรียบ”

“หะ??”

“จริงๆ ท่านเสนาฯ คาลล์” หนึ่งในองครักษ์ที่ตามมาหนุน

“ข้าวิ่งตามออกมาจากป่าไล่หลังไม่ทันไร เห็นผ่าบาทกับแม่
สาวนั้นชดกับโจรเสร็จไปแล้วเรียบร้อย เลือดนอง ศพกองเต็มพื้นไป
หมด แถมแม่นั้นยังแรงดีวิ่งสวนข้ากลับเข้าไปในป่าได้อีก เหื่อแทบไม่
มีสักหยด แล้วดูเหมือนไม่ได้บาดเจ็บอะไรนักด้วย”

“ข้าเจอทีหลังเลยเข้าไปช่วย ตอนนั้นพวกโจรน่าจะเหลือสัก
ยี่สิบสามสิบได้ ก็แปลว่าศพที่ลงไปกองก่อนหน้านั้นสาวน้อยนั้นจัดการ
คนเดียวหมด” เจ้าชายเสริม

“ทั้งที่เป็นผู้หญิง” คาลล์ทำหน้าไม่ยอมเชื่อ

“ผู้หญิงก็ช่าง อยากได้มาเป็นจอมทัพอัศวินของจิงค์โอเรียชะ
จริงๆ” ทรงตรัส กระแสเสียงจริงจัง

“แต่เป็นผู้หญิงนะพะยะคะ” เสนาบดีคาลล์แทรกขึ้นทันควัน
อย่าว่าแต่จอมทัพเลย เพียงแค่อัศวินธรรมดาๆ ก็ไม่ควรจะให้
ผู้หญิงได้เป็นอยู่แล้ว

“เป็นผู้หญิง แต่เก่ง” เสียงขึ้นทันควันเช่นเดียวกัน

“พอเถอะนา” กาแลนท์พยายามห้ามทัพ

“ทั้งสองท่านทำอย่างกับ...”

“ระวัง!!”

เสียงหนึ่งดังขึ้นแทรกประโยคของกาแลนท์

เจ้าชาย เสนาบดี และเหล่าองครักษ์ต่างหันซ้ายขวามองหา
ต้นเสียง ทว่า...

“บอกให้ระวังไง!!”

เสียงดังอีกครั้ง ครานี้กลุ่มคนเหล่านั้นจึงเดาหาที่มาถูก พวก
เขาแหงนหน้าขึ้นมองท้องฟ้า ทันใด!!

‘เปรี้ยง!!’

เสียงกึกก้องพร้อมประกายร้อนผ่าวปะทะด้านบนประตู่สูง
ใหญ่ของปราสาทหลังตระการ

“ผ่าบาท ระวัง!!”

องครักษ์รีบดึงร่างเจ้าชายและเสนาบดีให้ห่างออกมาจาก
ประตูบานนั้น เศษอิฐ หิน ก้อนใหญ่ร่วงกราว

‘เปรี้ยง!!’

เสียงดังกึกก้องอีกครั้ง ประกายไฟจากฟากฟ้าครานี้ผ่าลงบน
พื้นที่กลุ่มคนเหล่านั้นยืนอยู่

“มันเกิดอะไรขึ้นเนี่ย!!” ชายวัยกลางคนโวยถัน

“โทษที!!” เสียงตะโกนตอบจากบนฟ้า

ศาลลแห่งนั้นหันขึ้นมอง เห็นมังกรสีทองบินโฉบไล่มังกรสีดำ
ตัวใหญ่ไปมา

“พลิกปี่!! ถ้าไม่หัดยิงสายฟ้าให้ตรงเป้ากว่านี้อะหวังว่าจะมี
ชีวิตรอดเป็นมังกรต่อไปได้นะเพ้ย!!”

ที่ออกคำสั่งนั้นน่าจะเป็นมาสเตอร์ของมังกรสีทองตัวนั้น หาก
ทั้งน้ำเสียง ทั้งชื่อ... พลิกปี่ ฟังเหมือนชายหนุ่มจะรู้สึกคุณหนูอย่างไร
บอกไม่ถูก

‘เปรี้ยง!!’

เสียงฟ้าผ่าดังถัน คำขู่อาจได้ผล ครานี้สายฟ้าที่พุ่งจากเขา
กลางหัวของมังกรสีทองกระทบเข้าจังๆ กลางลำตัวมังกรสีดำ

“เจ๋งเป้ง!!” อัลคาเซียลันเสียงสะใจเมื่อมังกรดำกำลังร่วงลง
สู่พื้นเบื้องล่าง

“เฮ้ย!!”

ทั้งองครักษ์ เจ้าชาย และเสนาบดี ต่างอุทานเสียงลั่นพร้อมวิ่ง
หลบไปมา มังกรสีดำตัวใหญ่กำลังร่วงลงและคงทับในตำแหน่งยืนของ
พวกเขาเป็นแน่

‘ตูม!!’

มังกรหล่นลง ร่างยักษ์ของมันกระแทกพื้นหินแตกเป็นจุล

“ไปพลิกปี่!!!” เด็กสาวออกคำสั่ง

มังกรสีทองพุ่งลงสู่พื้น ทันใด!!

“เฮ้ย!!” อัลดคาเซียอุทานลั่น

การต่อสู้ยังไม่จบ หัวหนึ่งของมังกรดำผงาดขึ้นบนไฟสีแดง
เด็กสาว

“ฟลิปปี!!”

เสียงโศกนามมังกรอีกครั้ง ฟลิปปีผงกหัวพร้อมปล่อย
สายฟ้าฟาดใส่มังกรดำ อาการน่าจะสาหัสแต่ราชามังกรยังไม่ยอมแพ้
หัวหนึ่งผงาดขึ้น พลัน!!

ฟลิปปีบินโฉบต่ำ ร่างระหงกระโดดลงจากหลังมังกรพร้อม
ดาบคู่ในมือ และก่อนที่จะทั้งสองจะสัมผัสพื้นดิน อัลดคาเซียปัดดาบ
พื้นลงบนแผงเกล็ดสีทองรอบคอมังกรดำตัวนั้นได้พอดี

เกล็ดสีทองของราชามังกรแข็งแกร่งนัก หากดาบคู่สีเงินในมือ
เด็กสาวแกร่งกล้ายิ่งกว่า ฟาดดาบเพียงหนึ่งครั้งทั้งที่มีเคยมีมนุษย์ใด
ทำได้ แต่เธอกลับสร้างบาดแผลให้โลหิตสีน้ำเงินของมังกรพวยพุ่งได้
ดูจลายน่า

“ไฉ่ จะยอมแพ้ยัง” สาวน้อยเผยยิ้มแฉ่ง

“เจ้า... ต้องไม่ใช่มนุษย์แน่ๆ” เสียงโหยก้องวาลของมังกรเอ่ย
ฟังดูเหมือนเสียงครางก็ไม่ปาน

“เสียใจ ขามนุษย์พันเปอร์เซ็นต์เพี้ย จะเอาอีกรอบมะละ”
เด็กสาวแสวงง้อดาบขึ้นชู

“พอแล้วๆ”

มังกรดำหมอบหัวทั้งสามราบกับพื้น จังหวะเดียวกันฟลิปปีก็
บินลงมาจากฟ้า หมอบนิ่งอยู่ข้างเด็กสาว เสือดาวตัวใหญ่กระโดดลง
จากหลังมังกรสีทอง นัยน์ตาสีฟ้าครามคมกรวดมองรายรอบ ต่อเมื่อได้เห็น

บุรุษผิวคล้ำร่างสูงเพรียวผู้นั้น...

“อ่าว... เจอกันอีกแล้วนะ เจ้า...” เลอออนเอ่ย

ประโยคนั้นของเจ้าเสือทำให้ทั้งองค์กรและเสนาบดีต้อง
สะดุ้งเฮือกตามกัน

“อะ... เจ้า...?”

ถึงตรงนี้อัลคาเซียก็เพิ่งได้สังเกต บุรุษผู้นี้คือคนที่เขามาช่วย
เธอตอนสู้กับไอฝูงโจรพวกนั้น

“วอเรนซ์”

ชายหนุ่มตอบเพียงสั้น ริมฝีปากได้รูปแถมยิ้มให้เสือดาวและ
เด็กสาว

“เรียกข้าอัลแล้วกัน ส่วนเจ้านี้เลอออน โทษทีที่ทำให้เดือดร้อน
อีกแล้วนะ” ดวงหน้าละมุนยิ้มเหยยอย่างรู้สึกผิด

“เรื่องเล็กน้อย แคบานซาฟงนิตนอย” เจ้าชายยกไหล่เป็นเชิง
หยอกล้อ นัยน์ตาสีราตรีกวาดมองประตูปราสาทที่พังและไปเป็นแถบ
เพราะผลกระทบจากสงครามของมนุษย์และมังกร

“เฮ้!! เจ้าก็ขอโทษด้วยสิ!! อยู่ในกลุ่มรวมก่อการนะพี่!!”
เด็กสาวตะคอกดังพรอมไชเท้าข้างหนึ่งถีบมังกรดำที่หมอบราบอยู่บน
พื้น

“ข้าเป็นราชามังกรนะ!!” หัวข้างหนึ่งของมังกรดำผงาดขึ้น
ตวาดกลับ แผลตรงเกล็ดสีทองรอบคอของมันดูเหมือนจะสมานตัวดี
แล้ว

“ราชาหรืออะไรก็ช่าง แต่เจ้ามาหาเรื่องข้าก่อนทำให้ข้าต้องขัด
เจากลับ แล้วถ้าข้าไม่ขัดเจากลับฟลิปปีก็ไม่ต้องยิงสายฟ้าใส่บานเจ้านี้
จนพังเป็นแถบๆ เพราะงั้นถือว่าเจ้าร่วมกันก่อการขอโทษชะ”

ราชามังกรสะบัดหน้าใส่เด็กสาว หันมายังชายหนุ่ม จำใจเอ่ย
คำขอโทษอย่างเสียไม่ได้

“โทษที่ทำให้เจตองเดือดร้อน”

“ไม่เป็นไร ไม่ได้เท่าไร” ชายหนุ่มกลืนหัวเราะ

“เดี๋ยวก่อน...!”

เสียงดังขึ้นพร้อมกับองครักษ์กาแลนซ์แทรกกายเข้ามาเป็น
จังก่าอยู่หน้ามังกรสีดำตัวใหญ่

“มังกรดำนี่... มังกรดำในป่ามรกตไม่ใช่เหรอ?”

“เจ้าเป็นมังกรในป่ามรกต?” อัลคาเซียหันมาถามมังกรดำด้วย
คำขององครักษ์หนุ่ม

“แล้วเจ้าเจอเขาที่ไหนล่ะ” มังกรดำตอบเหมือนชวนหาเรื่อง แต่
เด็กสาวไม่ถือความ

“ว่านั่น ก็คงเป็นมังกรในป่ามรกตนั่นล่ะ” หันมาตอบกาแลนซ์
น้ำเสียงไม่ใคร่จะใส่ใจเท่าไรนัก

“โกหก!!” กลุ่มองครักษ์คู่ทวนลั่นพร้อมกัน

“มังกรร้ายที่อาละวาดอยู่ตอนนี้ ที่เผาหมู่บ้าน เผาไร่นาไปเป็น
สิบๆ มั่นตัวที่ท่านวอเรนซ์กับพวกข้าพยายามตามล่ากันแทบตายอยู่
นี่!!”

“เหอะ! พยายามตามล่า อย่างกับจะมีปัญญาทำอะไรเข้าได้”
มังกรดูถูก ครางเสียงครือในลำคออย่างไม่พอใจ

“ทั้งที่ส่งอัศวินไปปราบก็คนๆ ก็ไม่สำเร็จแท้ๆ” เสนาบดีคาลล์
ทำหน้าเหลือเชื่อ

“ก็ไม่ว่าจะส่งที่เก่งๆ มาปราบตัวเอง พวกเจ้าดูถูกราชามังกร
ซอร์ลินเกินไปแล้ว”

“ทำเป็นคุย ก็แพ้เขาอยู่เห็นๆ” อัลคาเซียคอนแคะ
“เจ้ามันไม่ใช่มนุษย์!” หัวหนึ่งของมังกรดำหันมาตวาดดังลั่น
“คิดว่าโชคดีของพวกเขาเจ้าเถอะที่ตามล่าไม่เจอ ไม่งั้นเดี๋ยวกัน
เรียบแล้ว” เลออนแทรก แล้วเอ่ยต่อ
“ระดับราชามังกรถ้าไม่ใช่อัลใครก็สู้ด้วยไม่ไหวหรอก”
“หมายความว่าอัลเก่งมากอย่างนั้นสิ” วอเรนซ์เล็กคิ้วขึ้นข้าง
หนึ่ง
“อย่างน้อยข้าก็ไม่ห่วยแตกเหมือนอัศวินที่เจ้าส่งไปตายละ”
เด็กสาวโต
ชายหนุ่มฟังคำตอบ รอยยิ้มบางแย้มเยื่อนมุมปาก ครู่หนึ่งจึง
หันไปหาเสนาบดีคาล์ลันยืนตาประกายแววเจ้าเล่ห์
“คนนี่แหละคาล์ล ผู้หญิงที่ข้าเล่าให้เจ้าฟัง”

Chapter 4

“ฟุดถึงอัศวินมันก็ลำบากอยู่
นา ใช่ว่าใครจะเป็นกันได
ง่าย ๆ สะเมื่อไหร่ อย่างข้าต้องเรียน ต้อง
ฝึกมาไม่รู้กี่ปี กว่าจะสอบผ่านล่อไปสะ 4
ครั้ง เล่นเอาเกือบแก่ ตอนฝึกवानรกกแล้ว
ตอนสอบยิ่งนรกกกว่า เจอทุกด่านมรสุม
แต่พอสอบผ่านเท่านั้นแหละ... ยิ่งवानรกรออยู่ซัด ๆ ยังสงสัย
อยู่จนทุกวันนี้เลยว่า นี่ข้าพยายามสอบเพื่อเป็นอัศวินหรือ
พยายามสอบเพื่อมาลงนรกกันแน่ แต่ถึงว่าอย่างนั้น การที่ตัวเอง
พยายามจนสอบผ่านมาได้ก็เป็นความภูมิใจสุดๆ ของลูกผู้ชายใน
ฐานะอัศวินแล้ว เพราะอย่างนั้นกับพวกที่สอบเป็นอัศวินในสังกัด
ไม่ได้ แต่ดันตั้งดันไปเป็นอัศวินรับจ้างตอกตอย เจ้าพวกนั้นก็
ฝีมือแค่ชี้ชี้ละว่า”

ชายผิวคล้ำ ร่างยักษ์กำยำ ไหวหนวดเกล้าเพิ่มคุ้ยเสียงน้อยๆ
ขณะยกแก้วเหล้าขึ้นดื่ม

ในร้านเหล้าเล็กๆ ของเมืองหลวงดอลรีน แทบจะทุกหัวค่ำที่
จะแปรสภาพกลายเป็นสถานที่ของสุ่มของเหล้าอัศวินทั้งหลายแห่ง
อาณาจักรคัลโดเรีย

การฝึกอัศวินยิ่งกว่านรกจริงดังชายผู้นั้นกล่าว พวกเขาจะต้อง
ตื่นให้เช้ากว่าพระอาทิตย์เพื่อมาเจอการฝึกหัดโหดสาร์พัด ทั้งที่แม้เวลา
บ้านเมืองสงบไม่ต้องออกรบที่ไหน อัศวินก็ยังมีแต่ต้องรบๆ รบกับทั้ง
ครูฝึก รบกับทั้งตัวเอง ไม่ใช่เพื่อคงฝีมือการรบของตนมิให้ลาถอย แต่
เพื่อเพิ่มระดับฝีมือให้แกร่งกลายยิ่งขึ้น ตลอดทั้งวันเช้า สาย บ่าย เย็น
เวลาจะจับผู้หญิงไม่ต้องไปคิดถึง แค่มีเวลาให้หายใจพักเหนื่อยก็บุญ
แถมแล้ว มีก็แต่ยามค่ำหลังพระอาทิตย์นอนหลับนี่แหละ ที่พวกอัศวินจะ
พอว่างมาสุ่มหัวคุยเรื่องไร้สาระกันได้อย่างนี้

“ได้เป็นอัศวินในสังกัดนี้ข้าก็ว่าตัวเองที่สุดๆ แล้วนา แต่ถึง
อย่างนั้น... ไรก็ตามเถอะ!! อัศวินมังกรนี่แหละเก่งที่สุด!!” นรุษอัศวิน
ผมแดงที่อยู่ตรงโต๊ะด้านหลังอัศวินร่างยักษ์คุยขึ้นบ้าง เขาออกทาทาง
ตบโต๊ะประกอบอย่างมันส์ในอารมณ์

“ใช่เลยๆ” อัศวินร่างผอมผิวดำที่นั่งร่วมโต๊ะเดียวกันกับ
ชายร่างยักษ์รีบหนุน

“ถึงจะเป็นอัศวินรับจ้าง แต่ถ้าเป็นอัศวินมังกรละก็ เก่งสุดๆ”

“เหอะ!! ถ้าเก่งถึงขนาดเป็นอัศวินมังกรได้มันก็ไม่ไปเป็นอัศวิน
รับจ้างต๊อดตอยหรืออะไร” ร่างใหญ่ยักษ์ใส่อารมณ์ กระแทกแก้วเหล้า
ลงบนโต๊ะเบาๆ

“แต่ไรจะมีเยอะนา อย่างว่าแต่ในคัลโดเรียเลย ทั้งโลกนี้จะมี
ถึงสิบคนรีเปลาเถอะ อัศวินมังกรที่ว่ะ” หนึ่งในกลุ่มเอ๋ยสีหน้าจริงจัง

“แนละ ต้องสู้กับมังกรแล้วก็ควบคุมมังกรได้เหี้ยวนา” อัศวิน

ผิวดำหนุน

“แต่ถึงอย่างนั้นก็เถอะ!!” อยู่ๆ ชายร่างยักษ์หนวดเพิ่มก็ทุบโต๊ะดังปึง เล่นเอาเพื่อนอัศวินทั้งร้านเหลาสะดุ้งเฮือกไปตามกัน

“ไอ้เรื่องผู้หญิงนี่มันอยู่นอกกรณีนะเว้ย!!” อาละวาดเสียงลั่นพร้อมยกเหลาแก้วใหญ่ขึ้นดื่มหมดในรวดเดียว

“พูดถึงอัศวินหญิงไซ่ใหม่ ซาการ์ด” อัศวินผมแดงถาม

“เฮอ!! มันสวนทางกันเว้ย ผู้หญิงจะมาเป็นอัศวินได้ยังไง!!”

“แต่พวกอัศวินรับจ้างก็มีผู้หญิงออกเยอะแยะ” อัศวินหนุ่มร่างโปร่งที่นั่งอยู่ไม่ไกลตรงโต๊ะด้านข้างของชายร่างยักษ์แทรก

“แต่ไม่ใช่กับอัศวินในสังกัด!!” ซาการ์ดทุบโต๊ะอีกปัง

“ก็แค่ผู้หญิง ไม่มีปัญญาสอบผ่านนะสิถึงต้องไปเป็นอัศวินรับจ้าง แล้วนี่อะไร จะสวยนักหนามาจากไหนไม่รู้ละ แต่เด็กกว่าข้าอีกนะพ้ย!! เป็นผู้หญิงแถมเด็กกว่าข้าอีก! ผู้หญิง! เด็ก! ผู้หญิง!!” ร่างใหญ่ยักษ์กระแทกเสียงเข้าไปมา ใส่อารมณ์หงุดหงิดถึงที่สุด

“หรือเจ้ากำลังพูดถึงอัศวินหญิงที่ว่า” อัศวินร่างผอมที่นั่งใกล้กันถามขึ้น

“ที่ว่าปราบมังกรดำได้นะนะ” ผู้รวมวงสนทนาคนหนึ่งชัก

“เฮอ!! จะแนมาจากไหนก็ช่างเหอะ แค่มังกรตัวสองตัว ฟลุ๊ครีเปล่าก็ไม่รู้!!” ซาการ์ดโวยวายหงุดหงิด

“แต่เห็นว่าการก่อนหน้านี้ปราบพวกกองรอยใจที่ถูกออกหมายจับได้ด้วยตัวคนเดียวเลยนี่” อัศวินผอมแย้ง

“กะแค่ใจ ยังไงก็ผู้หญิงล่ะวะ ฝีมือต้องห่วยกว่าข้าแน่ๆ สอบก็ไม่ได้สอบ ใครจะยอมรับไหมมาเป็นอัศวินได้งายๆ!!”

“ถึงเจ้าจะว่าอย่างนั้น...”

จากโต๊ะที่เีียงไปทางด้านข้าง อัศวินหนุ่มคนหนึ่งวางแก้ว

เหล่าพรอมลุกยืน ร่างสูงโปร่งหันมาสบสายตากับชายร่างยักษ์ ก่อนจะ
แสวงกล่าวเหมือนไม่ได้ตั้งใจ แต่ยิ่งยั่วอารมณ์อีกฝ่ายให้ยิ่งปะทุแรงขึ้น
“รู้สิกว่าเจ้าชายวอเรนซ์จะแต่งตั้งให้ขึ้นเป็นจอมทัพอัศวิน
เสียด้วยสิ”

“พูดถึงมังกรก็มังกรเถอะ มันไม่ใช่แค่เรียกว่ามังกร
แล้วจะครอบคลุมถึงเผ่าพันธุ์มังกรทั้งหมดบนโลกนี้ได้หรอกนะ”

เด็กสาวเอ่ยขณะลวงงูยามหนึ่งสีน้ำตาลหม่นของตน หยิบ
ขวดแก้วออกมาวางเรียงกันนับสิบขวด

ขวดแก้วเหล่านั้นภายในบรรจุของแต่ละอย่าง ทั้งสีและ
หน้าตาประหลาดอัปลักษณ์จนคาดเดาไม่ได้ว่าคืออะไรบ้าง แต่ที่ข้าง
ขวดทุกขวดก็มีกระดาษเขียนด้วยลายมือโก๋เขี้ยติดเอาไว้ให้สะกดอ่าน
ได้ว่ามันเป็นชื่อของสมุนไพรหลากหลายพันธุ์ในแต่ละขวด

“สำหรับชาวมังกรก็คือมังกร มันจะมีมากมายขนาดนั้นเลยหรือ
ไง” ชายหนุ่มแสดงความเห็น

ในทุ่งหญ้ากว้างขวางท้ายปราสาททิศตะวันตก ณ คั่นแสง
จันทร์เต็มดวงส่องสว่าง เวลานี้เจ้าชายวอเรนซ์กำลังนั่งมองอัลคาเซีย
ทำอะไรสักอย่างอยู่กับเจ้ามังกรตัวสีดำที่เขาไม่รู้ว่ามันยอมมาสนิทกับ
เด็กสาวตั้งแต่เมื่อไหร่ เพราะไม่ว่าอัลคาเซียจะทำอะไรกับมัน ซอร์ลิน
ก็ไม่แสดงอาการฮึดฮัดหรือต่อว่า แม่เด็กสาวจะจับปากที่เหม็นกลิ่น

ชี้เป้าให้อาาออกกว้างแล้วส่องดู หรือจะจับหางสีดำใหญ่ยักษ์ขึ้นยก
ลง ซอร์ลีนก็ย้งนอนหมอบเฉย ดูสบายอารมณ์ได้อย่างน่าประหลาด

“มังกรจริงๆ จะแบ่งเป็น 4 เผ่าพันธุ์” อัลคาเซียอธิบายต่อ

“มังกรดิน มังกรน้ำ มังกรลม มังกรไฟ มังกรที่แข็งแกร่งที่
สุดและสามารถควบคุมมังกรในเผ่าพันธุ์เดียวกับตนเองได้เรียกว่า ราชา
มังกร ความแข็งแกร่งของมังกรเจ้าก็ดูที่เกล็ดของมันสิ” วาพลางชี้ไปที่
เกล็ดสีทองรอบคอของซอร์ลีน

“จะมีส่วนสีทองบอกความแข็งแกร่งของมังกรตัวนั้นๆ แต่ถ้ามี
เกล็ดสีทองล้อมรอบคออย่างซอร์ลีนซึ่งปกติจะไม่มีเยอะขนาดนี้ แถม
ยังมีแทรกประปรายตามเกล็ดสีดำ นี่แปลว่าซอร์ลีนแข็งแกร่งมาก เป็น
ราชามังกรไง” เด็กสาวอธิบาย

“มังกรเรานับถือกันที่ความแข็งแกร่ง” ราชามังกรเอ่ยขึ้นบ้าง

“มนุษย์ไม่อยู่ในสายตาพวกข้า แต่ถ้ามีมนุษย์ที่แข็งแกร่งกว่า
ข้า ข้าก็อยากจะเป็นมังกรรับใช้อยู่เหมือนกันละ”

“ที่มาของอัศวินมังกรไง” อัลคาเซียต่อให้

มือเรียวเทหวดแกวชวดหนึ่งลงบนฝ่ามืออีกข้างเบาๆ มียาเม็ด
สีชมพูจะมัวออกมาจากชวดแกวสองสามเม็ด

“อาปากซอร์ลีน” เธอบอกราชามังกรที่ยอมทำตามอย่างว่าง่าย

“อะไรนะ” วอเรนถามเมื่อเด็กสาวโยนยาเม็ดเล็กสองสาม
เม็ดใส่เข้าไปในปากมังกรดำ

“ยาบำรุง” ตอบขณะล้วงมือลงไปในถุงย่ามอีกครั้ง หยิบแป้ง
ที่หน้าตาเหมือนแป้งทาสีบ้านออกมา

“เมื่อวานซอร์ลีนชั้ดกับข้าหนักไปหน่อย ถึงมังกรจะมีพลัง
รักษาแผลได้เองก็เถอะ แต่ถาปโลยให้เพลียมากมันจะไม่ดีกับร่างกาย”

“เดี๋ยว... ถ้าเจ้านี้แข็งแรงขึ้นมาแล้วอาละวาดอีกชาวเมืองจะ
แยเอนานะ” วอเรนซ์แย้งทันควัน

“ไม่หรอกนะ ข้าไม่อยากขัดกับมนุษย์ดีๆ อย่างไอนี้ก็เป็นครั้งที่
ที่สองหรอก” ซอร์ลีนว่า

“ปากดีเอายาพิษไปกินเลยมะไอบ้า” เด็กสาวโตพร้อมยกเท้า
ถีบมังกรดำดังพลั๊ก

“แล้วอะไรที่มาของอัศวินมังกร?” วอเรนซ์กลับมาถามเข้าเรื่อง

“ก็ถ้าสู้กับมังกรแล้วชนะ ทำให้มังกรนับถือได้ว่าเราแข็งแกร่งก็
จะได้เป็นเพื่อนกันไง พอเป็นเพื่อนแล้วก็สู้ด้วยกัน หนึ่งคนกับหนึ่งตัว
เป็นอัศวินมังกร”

เวลานี้อัลคาเซียกำลังจุ่มแปรงสีลงในขวดแก้วใหญ่ขวดหนึ่ง
ของเหลวข้นหนืดที่ติดแปรงขึ้นมากลื่นไม่ไธสาเอาเอาเสียเลย แต่เมื่อ
เธอเอามันทาลงไปบนตัวของซอร์ลีนได้สักพัก กลิ่นเหม็นๆ ก็ค่อยหอม
ขึ้นเหมือนกลิ่นดอกไม้ เกล็ดสีดำของราชามังกรยิ่งมันเงา สวยงามยิ่ง
ขึ้น

“นั่นอะไร” วอเรนซ์ถาม

“ยาใช้ทาภายนอก ห้ามรับประทาน” อัลคาเซียตอบขณะทา
ของเหลวข้นหนืดลงบนตัวมังกรดำไปเรื่อยๆ

“หา?” อีกฝ่ายยิ่งขมวดคิ้วงงหนัก

“แค่ยารักษาเกล็ดมังกรเท่านั้นแหละ” เด็กสาวขยาดความ

“เขาเรียกว่ามังกรรับใช้ ไม่ใช่เพื่อน” อยู่ๆ ซอร์ลีนก็แทรกขึ้น

หัวกลางของราชามังกรเอี้ยวไปยังคอที่แผงเกล็ดสีทองของ
ตนเองสะท้อนเงาวาวสวย ซอร์ลีนใช้ปากกับเกล็ดสีทองใหญ่ขนาด
สองฝ่ามือที่คอของตนแล้วดึงออกมา เหวี่ยงส่งลงไปตรงหน้าเด็กสาว

ที่กำลังพยายามบำรุงรักษาเกล็ดของมันอยู่ เลือดสีน้ำเงินสาดไหลออกมา
จากช่องว่างของเกล็ดสีทอง

“เฮ้ย! แกจะเพิ่มผลให้ตัวเองทำซากอะไรวะ ไ้มังกรป่า”
อัลคาเซียกระซอกเสียงดูใต้ แต่ราชามังกรไม่สนใจ

“มังกรจะนับถือและรับใช้ผู้ที่แข็งแกร่งกว่าตัวเองเท่านั้น ถ้าข้ายอมรับในความแข็งแกร่งของเจ้าขาจะยอมเป็นมังกรรับใช้ให้ก็ได้”
ซอร์ลินเอ่ย

ถึงจะพูดอย่างนั้นแต่ดูจากท่าทาง วอเรนซ์หัวเราะลั่นว่า
ซอร์ลินจะขอตามติดเป็นมังกรรับใช้ของอัลคาเซียไปชั่ววันจันทร์แล้วแน่ๆ
“ข้าไม่นิยมมังกรรับใช้เพีย ข้าชอบความเท่าเทียม ถ้าจะอยู่
ด้วยกันก็เป็นเพื่อนกันซะ แล้วข้าจะกรุณาใช้เจ้าก็ได้ในบางโอกาส”
ดวงหน้าละมุนส่ายยิ้มมุมปากอย่างอวดดี

มังกรดำไม่ตอบโต้ หางสีดำอันใหญ่แก่งตบแรงๆ ลงบนพื้น
เกล็ดแผ่นเกล็ดสีทองของตนเองให้ฝุ่นดินคลุ้งกระจายเล่น

“ถ้าเกล็ดสีทองแสดงถึงความแข็งแกร่ง อย่างนั้นฟลิปปีของ
เจาก็แกร่งมากเลยสิ” วอเรนซ์ถาม มือใหญ่เอื้อมหยิบเกล็ดสีทองของ
ซอร์ลินขึ้นมาจากพื้น แต่อัลคาเซียก็รีบคว้ามันมาจากมือของชายหนุ่ม
แล้วยัดลงใส่ย่ามของตนเองไปหน้าตาเฉย

“จักรพรรดิมังกร...” ซอร์ลินเอ่ย

พาให้สายตาสองคู่ของเด็กสาวและชายหนุ่มมาจับยังร่าง
ของตนได้

“แต่ไม่ใช่เจ้านั้นหรอคะ” มังกรดำขยายความ

“แค่อนหนานี้... ถ้าเทียบเวลามนุษย์ก็นานมากแล้วละ สีหารอยปีกอนละมั้ง”

“ทำไม?” อัลคาเซียซัก

“ข้าเคยสู้กับจักรพรรดิมังกรที่มีเกล็ดสีทองทั้งตัว เธอแข็งแกร่ง
มากขนาดที่ข้าซึ่งเป็นราชามังกรยังหมอบเองாயๆ”

“เจ้าห่วยแตกเองรีเปลา สู้กับข้ายังหมอบเองாயๆ” เด็กสาว
แทรก

“ถ้าแกสู้กับข้าจะไม่เล่าต่อนะ” ซอร์ลินสะบัดหางไม่พอใจ
ฝุ่นดินตรงหางของมันฟุ้งตลบ

“อานา ขาอยากฟัง” วอเรนซ์เป็นฝ่ายปลอบทั้งที่ยังยัมซ้นกับ
ท่าทีของมังกรและเด็กสาว

“จักรพรรดิมังกรนะแข็งแกร่งยิ่งกว่ามังกรทั้งหมดบนโลก
แข็งแกร่งยิ่งกว่าราชามังกรไม่ว่าตัวไหนๆ ไม่ว่าจะราชามังกรน้ำ ราชามังกรไฟ ก็ไม่มีใครสู้เธอได้”

“เธอ?” วอเรนซ์เอียงคอ ประหลาดใจ

“เธอเป็นผู้หญิง เป็นมังกรตัวเมียที่แข็งแกร่งมาก” ซอร์ลินบรีอ
ตาข้างหนึ่ง คลายกำลังพยายามนึกอะไรอยู่สักอย่าง แต่แล้วก็กลับหัน
มามองเด็กสาวอย่างพิจารณา

“จะว่าไปก็คล้ายกับเจ้า” มังกรเอ่ย

อัลคาเซียไม่สนใจที่ราชามังกรพูดเท่าไรนัก แต่วางระหงก็ได้
โอกาสที่มังกรดำขยับกาย เคลื่อนมาทาบอาวุธทั้งสองหัวของมันชะ

วอเรนซ์สังเกตได้ว่าซอร์ลินอาจมีสามหัวก็จริง แต่ถ้ามิใช่ใน
ยามสู้รบแล้วจะมีเพียงหัวหนึ่งที่อยู่ตรงกลาง คอยตื่น พุดคุย มีสติ ขณะที่
อีกสองหัวจะหลับอยู่ตลอดเวลา

“มันนานมาก ข้าลืมชื่อเธอไปแล้วละ” มังกรดำถอนหายใจ มี
เขม่าควันไฟออกมาจากปากเล็กน้อย

“จำได้แต่เกล็ดสีทองที่เหมือนกับเจ้าฟลิปปี้นั้นละ” ท้ายประโยคเหมือนจะไม่ค่อยพอใจเมื่อเอ่ยถึงฟลิปปี

“นั่นฟลิปปีก็ต้องแข็งแรงมากพอๆ กับจักรพรรดิมังกรที่เจ้าว่านะสิ” วอเรนซังซึกไม่เลิก

“ไม่ได้ครึ่ง” ซอร์ลินทำเสียงฮึดฮัด มีเขม่าไพน่ออกมาจากจมูกเบาๆ

“เจ้าก็สู้กับฟลิปปีชนะด้วยสิ แข็งแกร่งรีเปลา” ชายหนุ่มยังไม่คลายสงสัย หันมาถามเด็กสาว

“ฟลิปปีเป็นกรณีพิเศษ” อัลคาเซียตอบ

“ข้าไม่ได้สู้กับฟลิปปีหรอก เจ้านั้นยังเด็กอยู่เลย พุดก็ยังไม่ได้อาตรองเสียงฟี่ ฟี่ ปี่ ปี่ อะไรอยู่ได้ก็ไม่รู้” ดวงหนาละมุนยืมชั้นเมื่อพุดถึงฟลิปปีที่ยังเล็กนัก

ได้ยินดังนั้นทั้งเจ้าชายรัชทายาททั้งมังกรดำถึงเพิ่งจะสังเกตว่าไม่เคยได้ยินฟลิปปีพุดเลยสักครั้ง

“ไม่ได้สู้แล้วฟลิปปีมาอยู่กับเจ้าได้อย่างไร” วอเรนซังซึก

อัลคาเซียไม่ตอบคำถามนั้นทันที เด็กสาวนั่งเงียบ มือเดียวยังบรรจงทายาบำรุงกลืนลงบนเกล็ดดำวาวของมังกรดำ ในใจนึกไปถึงตอนที่ได้เจอกับฟลิปปีใหม่ๆ ลูกมังกรตัวเล็กร้องเสียงป๊ปปี้ ป๊ปปี้ ฟังดูไม่เหมือนเสียงมังกรเอาเสียเลย เพราะอย่างนั้นถึงแม้ว่าเธอจะไว้วางใจกับชื่อที่ฟังดูไร้ศักดิ์ศรีมังกรแทบเป็นแทบตาย แต่เธอก็ยังยืนยันจะเรียกเจ้าตัวเล็กนี้ว่า ‘ฟลิปปี’ อยู่ดี

ฟลิปปี...

มังกรสีทองตัวนั้นยังเด็กมากนัก ถ้านับกันจริงๆ มันเกิด มาได้สิบกว่าปีแล้ว แต่นับเทียบอายุยืนยาวของมังกรกับอายุขัยของมนุษย์

ฟลิปปีอายุคงไม่ถึงขวบเสียด้วยซ้ำ แต่ถึงอย่างนั้น... ระยะเวลากับการเติบโตของมังกรก็ไม่ค่อยจะเกี่ยวกันเท่าไรนัก หากคือประสบการณ์ความแข็งแกร่งต่างหากที่จะทำให้มังกรตัวหนึ่งเติบโตเป็นผู้ใหญ่ ไม่ใช่แค่ความหวังว่าคงเป็นเช่นนั้น แต่คือเจตนาที่อัลคาเซียจะต้องพยายามเธอจะต้องทำให้ฟลิปปีเติบโตเป็นมังกรที่แข็งแกร่งที่สุดในชั่วชีวิตของเธอให้ได้

“ฟลิปปีนะนะ” เสียงใสเอ่ยขึ้นหลังจากเงียบงันอยู่นาน

“เป็นมังกรตัวสำคัญที่เพื่อนสนิทของปู่ข้าฝากให้ดูแล”

Chapter 5

อาณาจักรเล็กๆ เช่นธิงค์โอเรีย
การมีกองทัพอัศวินนับได้ว่าเป็นเรื่อง
ปาฏิหาริย์ ด้วยระบบปกครองที่หลาย
ประเทศต้องขึ้นตรงต่ออาณาจักรใหญ่
ทำให้อัศวินมีฝีมือไปสอบเข้าสังกัด
อาณาจักรใหญ่ๆ กันเสียหมด อีกทั้งยัง
เพราะกฎการควบคุมกำลังพลที่อาณาจักรใหญ่จะคอยคุมกำลัง
ทางการทหารของประเทศเล็กๆ มิให้มีมากเกินไปจนเป็นปฏิปักษ์
กับตนเอง ซึ่งดูเหมือนจะแปรเป็นกฎการควบคุมจำนวนอัศวินไป
ได้กลายเป็น

แต่ **ธิงค์โอเรีย** อาณาจักรเล็กๆ ที่มีได้ขึ้นตรงต่ออาณาจักรใด
เข้ายังเป็นอาณาจักรกันเขตแดนระหว่างอาณาจักรใหญ่ทั้งสองคือ
ลาโธนาและเซอร์โคเนีย แม้จะได้รับการเกรงใจให้เป็นดินแดนแห่งสนธิ
สัญญาแบ่งเขตแดนระหว่างสองอาณาจักร แต่การมีกำลังทัพอัศวินไว้

ประจักษ์ชัดโดยเรียกกันว่าจำเป็นอย่างยิ่งในการป้องกันตนเองจากการจากรุกรานของอาณาจักรใหญ่ทั้งสองที่มีรู้ว่าจะผิด้สัญญาต่อกันขึ้นมาเมื่อไร

ทัพอัศวิน แม้อาจมีจำนวนคนไม่มาก แต่มีความแข็งแกร่งต่างกับทัพทหารโดยสิ้นเชิง ทัพทหาร คือกองกำลังที่เกณฑ์จากไพร่พลชายฉกรรจ์ในหมู่บ้านต่างๆ ให้เข้ามาประจำการฝึกการสู้รบ ในขณะที่ทัพอัศวิน ขาติบุรุษแต่ละคนต่างเป็นผู้เชี่ยวชาญการรบหลากหลายรูปแบบ ที่ผ่านการฝึกฝนมายาวนาน ผู้จะเป็นอัศวินต้องมีไซ่เพียงพันดาบเป็นยิ่งธนูได้ หากต้องเก่งศิลปะการต่อสู้ทุกรูปแบบ ไม่ว่าจะเป็นการสู้รบตัวต่อตัวแบบไร้อาวุธ การสู้รบในเชิงดาบ ทวน ธนู ศาสตราวุธ ทุกชนิด อัศวินเพียงหนึ่ง ความสามารถเชิงรบต้องเทียบได้กับทหารนับสิบ นี่เพียงอัศวินธรรมดาเท่านั้น ไม่นับถึงแม่ทัพผู้ควบคุมอัศวินหรือ ที่เรียกว่า **จอมทัพอัศวิน** อันจะต้องเก่งกล้าและมีความสามารถเชิงรบถึงขนาดที่อัศวินสามสิบนายยังไม่อาจเทียมเท่า

ตำแหน่งอัศวินอาจมิได้น่าแปลก แต่ตำแหน่งจอมทัพอัศวิน หากมีมีผู้เหมาะสมแล้ว การเว้นว่างตำแหน่งผู้นำนี้ไว้ถือเป็นเรื่องสมควรเสียยิ่งกว่าการเลือกผู้นำที่ความสามารถมิคู่ควรให้ขึ้นมาเป็นจอมทัพอัศวิน

ลานทิสตะวันตกภายนอกกำแพงปราสาทสูง ตระการ มิใช่เพียงสถานที่ที่รวมพลซ้อมรบของเหล่าอัศวินแต่เพียงเท่านั้น หากยังเป็นทั้งสถานที่ประชุมกองอย่างไม่เป็นทางการ และเป็นทั้งเวทีประลองของเหล่าอัศวินยอดฝีมือทั้งหลายที่มักจะประลองกันเองเพื่อหาผู้เก่งกาจที่สุดในกลุ่มอัศวินของตน

จอมทัพอัศวิน ที่เพิ่งได้รับการแต่งตั้งจากรัชทายาทแห่ง
ริงค์โอเรียควมมาลีน้ำตาลเข้มพร้อมเสื้อดาวตัวใหญ่วิ่งตามหลัง ออก
จากประตูปราสาทด้านทิศตะวันตกมายังลานกว้างที่เวลานี้เหล่าอัศวิน
ต่างมารวมตัวกัน...

ดูเหมือนมิใช่เพื่อซ้อมรบ เพราะภาพที่เห็นไกลๆ จากประตู
ปราสาท พวกเขาเหมือนจะมายืนออกกันอยู่เฉยๆ เสียมากกว่า

ยี่สิบ... ยี่สิบแปด... สามสิบ... ทั้งหมดสามสิบสองคนคือ
จำนวนอัศวินแห่งริงค์โอเรียที่เรียกว่า **กองทัพอัศวิน**

“สามสิบสองคนหรือ?”

จอมทัพอัศวินเอ่ยถามขณะกระโดดลงจากหลังอาชาสี
น้ำตาลเข้ม ร่างเพรียวระหงดูงามสง่าในชุดเกราะพอดีกายทับด้วยผ้า
คลุมไหล่สีขาวเต็มยศ บนบ่าสองข้างมีมังกรตัวเล็กจู่เกาะนั่งอยู่
เหมือนเข็มกลัดประดับเสื้อ ข้างซ้ายมังกรจู่สีดำล้นมีสามหัว ข้างขวา
มังกรจู่สีทองขยับปีกไปมาได้ราวกับมีชีวิต

“ทำไม สามสิบสองมันไม่สมควรดีศรีท่านจอมทัพผู้เก่งกาจ
หรือไง” ซาการ์ดหนึ่งในอัศวินฝ่ายมียอดของกลุ่มเอ่ยขึ้นท้าทาย

“เปล่า~ เห็นว่าเป็นกองทัพ นี่กว่าจะสักแค่ไหน” อัลคาเซีย
แสวงยักไหล่เหยียดหยัน เจตนายั่วโมโหอีกฝ่ายเมื่อเห็นหน้าตาเหมือน
เจตนากวนบาทาอย่างนั้น

“เจ้า!!” อัศวินร่างผอมขึ้นเสียงดังไล่จอมทัพหญิง

“เป็นแค่ผู้หญิง ได้มาเป็นอัศวินในสังกัดริงค์โอเรียนับว่าบุญ
จะแยะ ไม่รู้ฝีมือจะสักแค่ไหน ใช้วิธีแบบผู้หญิงขอขึ้นมาเป็นจอมทัพรี
เปล่าก็ไม่รู้” ชายร่างยักษ์เสยะยิ้ม วาจาเหยียดหยันไร้ความเกรงใจต่อ
เพศสตรี

“เฮ้ย!!” อัลคาเซียขึ้นเสียงดังทันใด

“พูดจาหมาๆ วิธีแบบผู้หญิงอะไรวะ” กระซางเสียงไล่เหล่า
อัศวินควรวาจาหวนหวาจนบุรุษ

“อ้าว... วิธีแบบผู้หญิงก็คือวิธีที่ผู้หญิงเท่านั้นจะได้ไง”
อัศวินร่างผอมที่ยืนอยู่ข้างชาการด์ตอบด้วยสีหน้ายิ้มเยาะ

“พวกเรามีศักดิ์ศรีพอที่จะไม่ทำตามคำสั่งผู้หญิง” หนึ่งในกลุ่ม
อัศวินสามสิบสองคนขึ้นเสียงดัง

“แต่ถาทานจอมทัพจะใช้วิธีแบบผู้หญิงออกคำสั่ง ข้าจะกรุณา
ทำตามให้ที้อย~” ชาการด์ลากเสียงเย้ยหยัน

อัลคาเซียโตรอยากจะชักดาบขึ้นมาฟันคอใ้พวกนี้ให้ขาด
สะบัดเสียในวินาทีนั้น ความจริงเด็กสาวเองอยากเป็นอัศวินในสังกัด
มานาน แต่ติดตรงที่ความเป็นผู้หญิงนี่แหละที่ใ้พวกอัศวินบ้าเอามา
เป็นข้อกีดกันไม่ให้เธอเข้าร่วมการสอบอัศวินทั้งที่มีมือก็ไม่ได้แพ้ใคร
หน้าไหนทั้งนั้น จนถึงตอนนี้ได้ตำแหน่งจอมทัพอัศวินมาแล้ว ยังต้อง
เจอใ้อัศวินบ้าบอพวกนี้กวนประสาทด้วยเพราะเหตุผลว่าเธอเป็น
ผู้หญิงอีก มันจะบ้ากันไปถึงไหนวะเนี่ย!!

“ข้าละสงสัยฉิบเบ้ง”

เด็กสาวแสวงพุดลอยๆ แต่เสียงดังจนชายฉกรรจ์สามสิบสอง
คนได้ยินชัด

“ตอนพวกเจ้าเกิดพ่อของพวกเจ้าเป็นฝ่ายอุ้มท้องแล้วตด
ออกมาทางก้นหรือไงวะ แล้วตอนเป็นทารกอีก พวกเจ้าดูดนมจากเต้า
นมพ้อหรือดูดน้ำจากใ้ของตัวผู้โตมาหรือไงวะ ถึงได้ถูกผู้หญิงอย่าง
กับไม่เคยมีแม่ แน่จริงชาตินี้ก็อย่าหาเมียมันเลยสิเว้ย”

“เงา!!” ชาการด์ชักดาบทันใด

“พวกข้าไม่ได้ถูกผู้หนึ่ง!!” อัศวินพอมขึ้นเสียงดังลั่น
“พวกเปี้ยกอนแอนอย่างเงา จะมีปัญญามาจับดาบสู้รบได้สัก
แค่ไหน!!” ร่างยักษ์แปลงเสียงดังลั่นไม่แพ้กัน
“มีปัญญาหรือไม่มี ต่อให้ข้าไม่จับดาบพวกเจ้าทั้งหมดก็ไม่มี
ปัญญาจะเอาชนะข้าได้ก็แล้วกัน!!” อัศวินเสียตัวดกกลับ
“ไม่ต้องทั้งหมดหรอก แค่ว่าคนเดียวเจ้าเอาตัวรอดให้ได้เถอะ”

ซาการถออกคำท่า

“เจ้าคนเดียว?” เสียงไล่ขึ้นสูง กลั่นหัวเราะในลำคอ
ร่างระหงยักษ์ไหลขึ้นข้างหนึ่ง แสดงกิริยาดูแคลนชัดเจน
“ไม่มีปัญญาหรอก~” ลากหางเสียงยาว เจตนาชวนให้อีกฝ่าย
ประสาทเสียยิ่งขึ้น

“ไม่กล้าก็บอกมา!!” ร่างยักษ์ขึ้นเสียงดังลั่น
อัศวินเสียไม่ตอบโต้ นัยน์ตาสีฟ้าและทองกวาดมองกลุ่มอัศวิน
ทั้งสามสิบสองเพียงชั่ววินาที
“เจ้า!!” มือเรียวยกขึ้นชี้หน้าซาการถ
“เจ้า! เจ้า! แล้วก็เจ้าด้วย!!” ไต่ปลายนิ้วไปยังเหล่าอัศวินที่ยืน
รวมอยู่ในกลุ่ม

คนหนึ่งผิวคล้ำ ผมดำหยิกหยอย คนหนึ่งผมแดงร่างเล็ก คน
หนึ่งผมสีหมอก ้วยกลางคนร่างล่ำสันกำยำ

“พวกเจ้าทั้งหมดสี่คนเข้ามาพร้อมกันเลย!!”

เด็กสาวออกคำท่า เหล่าอัศวินสบสายตาระหว่างกัน มีรู้ว่า
บังเอิญหรือเพราะอะไร แต่สาวน้อยจอมทัพอัศวินกลับขึ้นนิ้วเล็กลง
ประลองได้สุดยอดฝีมืออันดับสองถึงห้าของทัพอัศวินไล่เรียงกันได้
อย่างน่าแปลก

แสงอาทิตย์ยามเที่ยงแผดจ้าลงบนลานหญ้า
กว้างใหญ่ กลางลานกว้าง ร่างระหงในชุดเกราะเต็มยศสีเงินวาววับยืน
นิ่งท่ามกลางวงล้อมชายฉกรรจ์ทั้งสิ้น แผ่นหลังยึดตรงงามสง่า สอง
มือเรียวดูคล้ายสวมเขากอดอก หากแท้จริงคือตำแหน่งวางมือเตรียม
พร้อมต่อสู้ นัยน์ตาสีฟ้าและทองประกายแวววาวจับจ้องเหยื่อ
เหล่าทัพอัศวินต่างหลีกมานั่งรวมกันอยู่เป็นกระจุก แถมด้วย
เสื้อดาวตัวใหญ่ที่เวลานี้มีมังกรตัวเล็กจิ๋วเหมือนเข็มกลัดสองตัวเกาะ
นั่งอยู่บนหัว

“ข้าพนั้นข้างอัลหาพันโซริล”
เจ้าเสื้อดาวเอ๋ยขึ้นทำเอากลุ่มอัศวินสะดุ้งเฮือกไปตามกัน
“ข้าก็พนั้นข้างไอนัน แด่พันโซริลเลย” ครานี้เป็นเสียงจาก
มังกรสามหัวสีดำตัวจิ๋ว

เหล่าอัศวินมองหน้าสบตากันไปมา ไม่เพียงแค่เสื้อพูดได้ แต่
เข็มกลัดรูปมังกรก็ยังพูดได้อีก หรือแม่จอมทัพอัศวินคนนี้จะทำอะไร
จริงๆ ถึงได้เลี้ยงของประหลาดไว้อยะแยะอย่างนี้

“ข้าพนั้นข้างพวกซาคารด์ แด่พันहारอยโซริล เอ้า!!” อัศวิน
ร่างเตี้ยหน้ากลมคนหนึ่งเอ่ยบาง

“งี้เง้า เจ้าหมดตูดแน่ๆ” เลออนกล่าว เสียงของเจ้าเสื้อฟังรู้ว่า
เริ่มอารมณ์ดีขึ้นมานิดๆ

“เจ้าสิหมดตูด ข้าก็แทงซาคารด์हारอยโซริล” อัศวินอีกคนว่า

“เงินพนั้นต่ำไปไม่รับ” มังกรดำเอ่ย

“โง่ๆ พวกเจาก็แพ่ แทงซาคารด์เหมือนกันพันโซริล” อีกหนึ่ง
อัศวินเสียงแข็งขึ้น

“ให้ คำพูดของฝ่ายข้าฝ่ายนี้ ยากแหว่งเท่าไรก็เชิญ พวกเจ้า
หมดตุัดกันแน?” เลออนิมีเยาะ

กลางลานกว้างเวลานี้เงียบกริบ อัลคาเซียบัดนี้ประกายตา
ดูมั่งกรวยของตนด้วยการปิดเปลือกตาลงแผ่วเบา คู่ต่อสู้ทั้งสองมีมือ
อาจมีได้เก่งกาจไปกว่าเธอแต่ก็หาได้ด้อยเลยสำหรับคนสามัญ เด็กสาว
เลือกทั้งที่รู้ถึงระดับฝีมือของฝ่ายตรงข้ามเป็นอย่างดี ทั้งการประลอง
ครั้งนี้เธอยังต้องการชนะอย่างขาดลอยให้ได้ในเวลาอันรวดเร็ว ดังนั้น
จะไม่มีอาการลงดาบจากเด็กสาวก่อนเป็นอันขาด กับคู่ต่อสู้ฝีมือฉกาจ
ทั้งสองคน เพียงอย่าเปิดช่องว่าง ให้ความว่องไวที่เหนือชั้นกว่าเท่านั้นจึง
จะเผด็จศึกได้ในเวลาเพียงพริบตา

คู่ต่อสู้ทั้งสองล้อมรอบตัวเธอ การลงดาบก่อนมีวาทศิลป์ใดทีหนึ่ง
คือการเปิดช่องว่างให้มันระว่างในทิศอื่นได้ อัลคาเซียจึงปิดเปลือกตา
ของตนนิ่ง รับฟังเพียงเสียงของสายลม รอจังหวะคู่ต่อสู้จู่โจม ตั้งรับ
พร้อมฉวยโอกาสโจมตีกลับให้ได้ในเสี้ยววินาที

พลัน!!

เสียงวัตถุแหวกอากาศจากเบื้องขวา อัศวินผมแดงพุ่งกาย
รวดเร็วเข้ามาพรวดดาบในมือ อัลคาเซียสะบัดมือซ้ายขึ้น

“ออก!!”

เพียงเสี้ยววินาทีที่เสียงนั้นรูดจากลำคอของอัศวินผมแดง
ดาบอันใหญ่ในมือของเขากลับกระเด็นไกล ร่างเล็กเหมือนลูกอะไรสัก
อย่างเหวี่ยงจนกระเด็นไปคนละทิศกับดาบสีเงินนั้นอย่างไม่ทันตั้งตัว
ก่อนจะตกลงมากระแทกพื้นและสลับไปในที่สุด

เด็กสาวยังยืนนิ่ง มือสองข้างกัลปวาล์วไฟลั่นไว้อะดับเอวราวกับมิได้เขยื้อนกายในชั่ววินาทีที่ผ่านมา

“บ้านา... อารุณัดเจ้านั้นไม่ใช่ดาบคู่มือหรือ” มังกรดำจี้ถามเสื้อดาวที่นั่งนิ่งดูการต่อสู้ไม่กระพริบตา

“อัลลันดอารุณทุกชนิด แคชอบใช้ดาบคู่มากที่สุด” เลออนตอบ

ความเร็วการออกอาวุธของเด็กสาวเมื่อครู่รวดเร็วจนสายตามนุษย์มิอาจจับได้ทัน อีกทั้งอาวุธที่ใช้มีใช้ดาบ แต่เบา และบางจนเกินจะมองเห็นชัดเจน ในตำแหน่งที่กลุ่มอัศวินกองเชียร์นั่งดูอยู่จะเห็นได้ก็เพียงประกายแสงแวบหนึ่งกระทบเข้ากับคมดาบสีเงินแต่เพียงเท่านั้น

เจ้าเสื้อดาวที่อยู่ด้วยกันมานานย่อมรู้ดี ยามใดที่เด็กสาวใช้สิ่งนี้เป็นอาวุธ นั้นหมายถึงเธอเจตนาจะจบการต่อสู้ลงให้ได้ในเวลาไม่ยาวนานไปกว่าหาหนาทึ่

อัศวินสามคนในสนามประลองสบสายตาระหว่างกัน ต่างมิมีใครรู้ คือสิ่งใดที่เกิดขึ้นในช่วงเวลากระพริบตานั้น...

อัศวินวัยกลางคน ยืนอยู่ด้านหลังเด็กสาว อาวุธที่ใช้คือทวนตามยาว ร่างลำสันค่อยเคลื่อนทวนซ้ายๆ และแผ่วเบาอย่างยิ่ง ทวนยาวยื่นไปข้างหน้า ไลวนไปทางด้านซ้าย แล้วกลับมาเข้าท่าพร้อมรบอีกครั้ง นั่นคือสัญญาณให้แก่อัศวินอีกสองคนพุ่งเข้าโจมตีโดยพร้อมกัน

“ช่วยเลย” เลออนเอ่ยเสียงเบา

“หา...?” อัศวินคนหนึ่งขมวดคิ้ว

“อัลลู่ซะลิ” เสียดาวเฉลย
“หันหลังอยู่เนี่ยนะ” อัศวินคนหนึ่งกระซิบถาม
“ฟังเสียงก็รู้แล้ว” เสียง ที่เลือนไกลวั้นถึงนั้น คือเสียงแหวก
อากาศ เคลื่อนตัวไปมาแผ่วเบาของทวนเมื่อครู่

ทันใด!!

อัศวินสามคนพุ่งเข้าโจมตีเด็กสาวรวดเร็ว ชายผมหยิกผิวคล้ำ
อยู่ด้านหน้า เจ็อบดาบคมกริบกระโดดสูงขึ้นหมายฟันฝ่ากลางร่างบาง
ระหง ซาการถอยู่ด้านซ้ายพร้อมดาบเล่มโตในมือพุ่งตัวเข้ามาหมาย
ฟันกลางร่างนั้นให้ขาดสะบั้น ชั่วขณะเดียวกัน ทวนยาวเหยียดก็โจมตี
เข้ามาทางด้านหลัง จุดหมายคือต้นคอเรียวระหง!

พลัน!!

เสียงวินาทีที่รวดเร็วยิ่งกว่าศาสตราของอัศวินทั้งสาม เด็กสาว
ฉีกสองขาของตนหลุดลงนั่ง มือขวาสะบัดขึ้นเหนือศีรษะพร้อมมือซ้าย
สะบัดออก ทันใด ร่างเล็กเตี้ยของอัศวินผมหยิกเสียการทรงตัวหงาย
หลังลงกระแทกพื้น ชั่วจังหวะเดียวกันนั้น ซาการถรู้สึกเหมือนถูกของมี
คมบาดเข้าที่ขาทั้งสองข้าง ขณะที่ร่างใหญ่ยักษ์กำลังจะล้มคะมำ มือ
เรียวบางก็สะบัดขึ้นด้านซ้าย ดาบอันใหญ่อย่างยิ่งเหมือนถูกอะไรสัก
อย่างกระชากออกไปจากสองมือ พร้อมกันโดยไม่เว้นเวลาให้หายใจ
อัลคาเซียวนมือทั้งสองข้างข้ามศีรษะไปทางด้านหลัง หยุดทวนที่พุ่งเข้า
มาหมายทำร้ายเธอได้จับพลัน แขนทั้งสองกางออกเป็นเส้นตรงทันที
วินาทีนั้นร่างลำสันที่ยังจับทวนของตนไว้นั้นก็ลอยข้ามศีรษะเด็กสาว
พร้อมทวนในมือ หล่นลงไปทับร่างเตี้ยๆ ของอัศวินผมหยิกอย่างพอดี

พอดี

ช่วงเวลาการประลองรบจบลง และผ่านไปโดยแม่แต่กองเชียร์
ยังไม่ทันจะได้กระพริบตา

ร่างระหังลุกขึ้นจากพื้น อัลคาเซียสะบัดมือเก็บอาวุธ เวลานั้น
เองทุกคนจึงได้เห็นถึงอาวุธของเด็กสาวที่ยาวระเรี๋ยไปตามพื้นหญ้า
มันคือโซ่เส้นบางสีเงินคมกริบราวกับมีด มือเรียวเก็บสิ่งนั้นลงเกราะ
คาดเอวก่อนจะหันหลังเดินมาอย่างกลุ่มกองเชียร์และเจ้าเลื้อยดาวที่นั่ง
ดูอยู่ พลัน!!

“มาสเตอร์!!” ซอร์ลีนตะโกนลั่น

ร่างเล็กจิ๋วของมังกรดำขยายใหญ่ขึ้นทันใด!!

อัลคาเซียเหลียวกายกลับมองด้านหลัง อัศวินผมแดงที่สลับ
ไปเป็นคนแรกพื้นขึ้นมาร่วมด้วยอาวุธอะไรสักอย่างพุ่งใส่ร่างบาง
ระหัง หากช้าเกินกว่าความว่องไวของปีกมังกร ซอร์ลีนฟันไฟสีเขียวใส่
อาวุธนั้น เสียงระเบิดก็ก้องลั่นดังจนเด็กสาวหุ้อ และด้วยความไว
อย่างยิ่ง อีกหัวหนึ่งของมังกรดำก็สูดอากาศเข้าหมายพ่นเปลวไฟ
ผลาญเผาบุรุษผมแดง ทันใด!!

“ฟลิปปี!!”

อัลคาเซียตะโกนลั่น ทันทีที่ร่างเล็กจิ๋วของมังกรสีทองขยาย
ใหญ่ขึ้น ฟาดสายฟ้าใส่มังกรดำได้ทันก่อนที่เปลวไฟจะพ่นออกมาเผา
ร่างชายคนนั้น

มังกรดำร่วงลงบนพื้น ร่างระหังจำเท้ารวดเร็วเข้าไปใกล้ และ
โดยไม่รอให้ซอร์ลีนโงหัวคั่นสติได้เอง เท้าข้างหนึ่งก็เตะลงไปแรงๆ บน
ตัวดำขลับของมัน

“ไอ้มังกรบ้านี่!!” แผลเสียงตวาดลั่น

“ใครสั่งใครสอนให้พ่นไฟใส่คนวะ ถึงตายเลยนะเว้ย!!”

“ก็มันจะทำร้ายเจ้า” ซอร์ลินเสียงอู้อี้ยังไม่หายจากอาการมิน

ตีนัก

“ข้าเปล่านะ!!” อัศวินผมแดงปฏิเสธเสียงลั่น

“อย่าปฏิเสธ เจ้าโยนของที่มีกลิ่นระเบิดใส่มาสเตอร์ของข้า!!”

มังกรดำขึ้นเสียง

“ประทัดต่างหากเล่า!!” นุ่มผมแดงโวยวายกลับ

“ก็ถ้าข้าจะฉลองชัยให้กับจอมทัพของตัวเองด้วยการโยน
ประทัดมันไม่ได้หรือไง!!”

“ข้าไม่เชื่อ!!”

“โอ้เง่!!” อัศวินเสียดวาดพรอมยกขาถีบมังกรดำอีกครั้ง
หัวทั้งสามของซอร์ลินหันมาทำตามเขี้ยวปัดใส่มาสเตอร์

“เจ้านั้นแหละผิด อีกฝ่ายไม่ได้มีจิตสังหารกับข้าสักหน่อย
ขอโทษเดี๋ยวนี้เลยนะ”

“ข้าแค่จะคุมครองมาส...”

“ซอร์ลิน!!” นัยน์ตาสีฟ้าและทองกลิ้งใส่มังกรดำเซมิง

ราชามังกรใช้หัวทั้งสามคอนขวบใส่อัศวินผมแดง ทำเสียง
ฮึดฮัดไม่พอใจจนจะหดร่างของตนลงให้เล็กจิ๋วเท่าเข็มกลัดแล้วบิน
ไปเกาะอยู่บนবাদานซ้ายของเด็กสาว ขณะที่বাদานขวาพลีปได้หด
ร่างของตนบินมาเกาะประจำที่อยู่ก่อนแล้ว

“โทษ” เสียงเบาปานกระซิบ

“หา? วะอะไรนะ?” อัศวินนุ่มแก้มเงยหูเข้าไปใกล้ๆ

“บอกว่าขอโทษ!!” ตะคอกเสียงดังใส่ พรอมด้วยเปลวไฟเล็กๆ

พ่นออกจากปากทำเอาอัศวินผมแดงหนักรอนผ่าไปแถบหนึ่ง

“นิสัยเสียฉิบเป้ง” นิ้วมือเรียวดัดหัวมังกรดำเบาๆ ตามด้วยออก
คำสั่ง

“แล้วก็เลิกเรียกข้าว่ามาสเตอร์ด้วย”

“เจ้าเป็นมาสเตอร์ข้าก็ต้องเรียกว่ามาสเตอร์สิ” มังกรดำเถียง

“หนวหนูเพี้ย บอกแล้วข้าไม่นิยมมังกรรับใช้ ถ้าอยากหา
มาสเตอร์นักก็กลับไปเลยไป” ดัดนิ้วมือลงหัวราชามังกรอีกครั้ง แต่
คราวนี้มีมือขุดไถ่จากซอร์ลินแม่แต่นอย

อัลคาเซียไม่สนใจมังกรของตนที่ราทัพไปก่อน เด็กสาวหันมอง
กลุ่มอัศวินที่ตอนนี้อยู่ต่างวิ่งเข้ามาประคับประคองเพื่อนอัศวินที่โดนเธอ
ซัดหมอบลงไปเมื่อครู่ แล้วหันกลับมายังอัศวินผมแดงอีกครั้ง

“ขอโทษเจ้าแทนไอ้มังกรป่านี้นะด้วยก็แล้วกัน”

“ม... ไม่เป็นไรหรอก” อัศวินผมแดงส่ายหัววิก กิริยาและ
สายตาก็มองเด็กสาวต่างจากคราวแรกชนิดหน้าหน้ามือเป็นหลังบาท
“เจ้าเป็นอัศวินมังกร! ทำไมถึงไม่รีบบอก!!” เสียงดังลั่นทวาด
มาจากด้านหลัง

อัลคาเซียหันไปมอง กลายเป็นชายร่างใหญ่ยักษ์ที่ออกปากทำ
ประลองกับเธอนั่นเอง

“อ้าว... ไม่ถามตั้งแรกเองนี่หว่า” ตอบกลับชายร่างยักษ์

มือเรียวลงลงไปในถุงหนังสีดำอันเล็กข้างเอว หยิบตลับกลม
แบนสีเทาออกมาอันหนึ่งแล้วโยนมันส่งให้ชาการ์ด์

“เอาไปทาชะ แผลจากไซเงินเล็กก็จริง แต่หายช้าแล้วก็เจ็บ
มากด้วย”

“งี้สิ ถ้ารู้ว่าเป็นอัศวินมังกรข้าไม่บ้าสู้อย่างตั้งแต่แรกหรอก”
หนุ่มร่างเตี้ยผมหยิกหยอยหนาเหย

“เง้า ถึงเป็นอัศวินมังกรแต่เป็นผู้หญิงพวกเจ้าก็ทำสัญญากับข้าอยู่
ดี” เด็กสาวหัวเราะ ริมฝีปากบางฉีกยิ้มกว้าง

“คงอย่างนั้น” หนูผมแดงยกไหล่อย่างเสียไม่ได้

“ข้าซาคารด ยินดีต้อนรับท่านจอมทัพ” ชายร่างยักษ์แนะนำตัว
ก่อนใครเพื่อน

“ข้าซาฟิล ยินดีต้อนรับเช่นกัน” อัศวินผมหยิกแนะนำตัวเอง
บ้าง

“ซาคารน่า แก่ที่สุดในบรรดาเจ้าพวกนี้ทั้งหมด” ชายวัยกลาง
คนที่เซทวนเป็นอาวุธขึ้นเขาคาดหัวพร้อมยืดดอกขึ้น

“ซาริก” หนูผมแดงเอ่ย

“นี่ถ้าท่านรีบบอกว่า เป็นอัศวินมังกรพวกข้าจะให้ช่อดอกไม้
แทนท้าวลงนะเนี่ย”

“เชื่อได้หรือ?” เด็กสาวฉีกยิ้ม

“ได้สิ ข้าจะสุดยอดจะปลื้มอัศวินมังกรเลยนะ จะบอกให้” ริก
ทำตาเป็นประกายนับถือสุดชีวิต

อัลคาเซียยิ้มรับ ฟังอัศวินแต่ละคนแนะนำตัวตั้งแต่หนึ่งจน
ครบสามสิบสอง เชื่อเถาะว่าเด็กสาวสามารถจำทั้งหน้าและชื่ออัศวิน
ทุกคนครบหมดได้ในวินาทีนั้น

“เรียกข้าว่าอัลก็แล้วกัน” เธอบอกกับเหล่าอัศวิน ตามด้วย
แนะนำสหายอีกสามตัว

“เจ้านี้ออนฟี ชายข้าหน้าเป็นเสือแต่ปากสุนัข เจ้าตัวเล็กนี่
ฟลิปบี้ ข้าเอง ส่วนไอ้มังกรป่านี่ซอร์ลิน”

“ข้าเป็นราชามังกรไม่ใช่มังกรป่า” มังกรดำเถียงทันควัน

“โตรป่าเลยเจ้านะ ป่าเถื่อนแถมถ้อยอีกต่างหาก” เด็กสาวโต้

หน้าสวยๆ หันกลับมาหาเหล่าอัศวินทันทีโดยไม่รอฟังคำต่อ
เถียงของราชามังกร

“เอละ ในวาระที่วันนี้เป็นวันรับตำแหน่งของข้า” กล่าวเสียง
ดังลั่นกับอัศวินทั้งสามสิบสอง

“นอกจากคุมทัพแล้วว่่างๆ ข้ายังต้องมาเป็นครูฝึกให้พวกเจ้า
ด้วย!!”

ถึงประโยคนี้เสียงเฮดังสนั่น มั่นนัสสนใจวิธีฝึกของแม่สาวนี้
ไช่ย่อยเสียเมื่อไหร่ เป็นผู้หญิงตัวแค้นคนเดียวแต่กลับเก่งได้ขนาดนี้
ฝึกฝนรำเรียนมายังไง เหล่าอัศวินทั้งหลายต้องจ้องคอยดูวิชาจาก
จอมทัพให้เต็มที่หน่อยละ

“แต่วันนี้ข้าละโตรจะเหนื่อยฉิบเป้ง” มีการถอนหายใจ
ประกอบว่่าจ่า

“เพราะฉะนั้น” มือเรียวตบเข้าหากันเสียงดังลั่น

“วันนี้ไม่ฝึกว่อย ไปหาเหล่าตี๋มกันให้เต็มที่ไปเลย!!”

“เฮยยยยยยยย!!”

เสียงอุทานจากอัศวินทั้งกองดังขึ้น ไม่ฝึก? แปลว่าอะไร เกิดมา
ตั้งแต่สอบได้ตำแหน่งอัศวินไม่เคยรู้จักคำว่าวันหยุด

“เอาน่า วันนี้ปล่อยผี แต่พรุ่งนี้พวกเจ้าเจอนรกแน่ ข้าสัญญา”

Chapter 6

จากท้องฟ้าหมอกควันกลุ่มหนา
ปกคลุมทั่วเมืองกัลเบลงมองไม่เห็น
ปราสาทหลังใหญ่ของผู้ครองแคว้น
ร่างกำยำบนหลังมังกรสีน้ำเงินเข้มจำต้อง
พาดผ้าสีดำขึ้นปิดจุมูกกรองอากาศที่เต็มไปด้วย
ควันกลุ่มควันยามเมื่อมังกรตัวยักษ์บินร่อนลงต่ำ ชายหนุ่มจับ
ดาบของตนกระชับ เตรียมพร้อมชักออกจากฝักได้ในทุกเสี้ยว
นาที่ ดวงตาสีน้ำตาลพยายามเพ่งมองผ่านม่านหมอกควัน หาผู้
ซึ่งน่าจะมีชีวิตหลงเหลืออยู่ในกลุ่มควันเหล่านั้น

“มันเกิดอะไรขึ้นนี่” เขาเอ่ยกับมังกรสีน้ำเงิน

มังกรไม่กล่าวตอบ มันเพียงแต่บินผ่านม่านหมอกควันไปสู่
ส่วนที่น่าจะเคยเป็นปราสาทของผู้ครองแคว้น

ร่างกำยำกระโดดลงจากหลังมังกร กรวดสายตามองโดยรอบ
ยังมีโครงเดิมให้ดูว่าเป็นปราสาทของผู้ครองแคว้นกัลเบลงจริง หากซาก
ใหม่ดำและหักพังลงมาหลายแห่งเช่นนั้น เกิดขึ้นได้อย่างไร...?

ประตูบานหนึ่งเปิดแง้มไว้บนกำแพงไหม้เกรียม อัศวินหนุ่ม
เดินตรงไปผลักบานประตุนั้นให้เปิดออก

พลัน!!

“การด!!”

ประกายไฟสีแดงเพลิงพุ่งตรงมารวดเร็ว และคงปะทะเข้า
กลางอกของชายหนุ่มเป็นแน่ หากมังกรสีน้ำเงินจะมีพละกำลังกำยำให้
ล้มลงไปเสียก่อน

“อัล-คา-เล-ซี-ย”

เสียงหนึ่งดังขึ้นหลังม่านเปลวเพลิงที่ครุอยู่ภายในห้องนั้น
อัศวินหนุ่มรีบหยัดกายจากพื้นนัยน์ตาสีน้ำตาลหันมองต้นเสียง ภาพที่
ปรากฏอยู่เบื้องหน้า...

มิใช่สิ่งซึ่งก่อกำเนิดเสียง แต่กลับคือผู้คนในปราสาท เจ้าเมือง
กัลเบล ทหาร และคนรับใช้ หลายคนในห้องนั้นแข็งที่กลายเป็นหิน
ไปแล้วทั้งสิ้น!!

“คำสาป...” อัศวินอุทานเสียงแผ่ว

“อัล-คา-เล-ซี-ย” เสียงลากยานคางดังขึ้นอีกครั้ง

ร่างหนึ่งขนาดมหึมาคอยก้าวเท้าออกมาจากหลังม่านเปลว
เพลิง นัยน์ตาแดงฉานจับจ้องยังอัศวินและมังกร ชายแววบัลลังก์ ดุดัน
สิ่งนั้น...

มังกรสีน้ำตาลไหม้ตัวมหึมากำลังย่างเท้าเข้ามาหาพวกเขา
ปีกสองข้างของมันกางออกกว้างเผยให้เห็นเกล็ดสีทองวิบวับด้านใน

ของปึก ดวงตาแดงฉานปากลั่งดูไรสติจ้องเขม็งยังชายหนุ่ม ลำคอยาว
ยืดขึ้น

ทันใด!!

“การ์ด!!”

ชั่วขณะที่นั้นประกายสีแดงเพลิงพุ่งจากนัยน์ตามังกรยักษ์
กระทบเขาที่ขาทั้งสองข้างของชายหนุ่ม บางที... อาจจะได้โดนตัวเขา
จริงๆ ก็ได้ถ้าเจ้ามังกรสีน้ำเงินจะไม่คาบร่างกำยำเหวี่ยงขึ้นหลังของมัน
เสียก่อน

มังกรยักษ์สีน้ำตาลไหม้ยืดคอขึ้นอีกครั้ง และโดยไม่รอให้มัน
พ่นประกายสีแดงเพลิงเข้าใส่มาสเตอร์ของตนได้อีก มังกรสีน้ำเงินโอบ
หนีขึ้นฟ้าทันที

“เกิดอะไรขึ้น ลี?” การ์ดถามมังกรของตน ขาสองข้างเริ่มชา
และหนักมากขึ้นเรื่อยๆ

“ข้าไม่รู้” มังกรสีน้ำเงินตอบ

“มังกรตัวนั้นใช้คำสาป” ลิบออกมาสเตอร์

“คำสาป...” การ์ดทวนคำ ในหัวนึกไปถึงสภาพของผู้คนใน
ปราสาทกัลเบล

ชายหนุ่มค่อยเหลียวสายตากลับไปมองเบื้องล่าง มังกรสี
น้ำตาลมิได้บินตามขึ้นมา มีเพียงกลุ่มควันดำมืดเท่านั้นที่ปกคลุม
กัลเบลไปทั่วทั้งเมือง การ์ดกัดฟัน ทำใจมองขาทั้งสองข้างของตนที่
เวลานี้ไร้สิ้นความรู้สึก พอคาดเดาได้อยู่ เพียงภาวนาว่าอย่าให้สิ่งที่คิด
ไว้เป็นเช่นนั้นเลย

“ข้าเห็นเกล็ดสีทอง มันแข็งแกร่งกว่าข้ามาก ขอโทษที่ช่วยเจ้า
สู้กับมันไม่ได้” ลิเอย์

ไม่มีคำตอบใดกล่าวต่อจากมาสเตอร์ การ์ดซุกใบหน้าของตน
ลงนั่งกับเกล็ดแผงคอของมังกรสีน้ำเงิน

“การ์ด?”

“เจ้าทำถูกแล้วสิ ที่ไม่สู้กับมัน” ชายหนุ่มกล่าวทั้งที่ยังซุก
ใบหน้าของตนอยู่เช่นนั้น

“การ์ด?”

“แท้จริงๆ ข้าหลบคำสาปได้ไม่พ่ะ!”

คมดาบสีเงินแทงทะลุเกล็ดอันใหญ่บนคอมังกรสีทอง
ไอร่อนผ่าวของเปลวเพลิงที่มังกรตัวนั้นกำลังจะพุ่งออกมาพุ่งผ่านรอย
แผลพรอมโลหิตเขียวใส ร่างทะมึนของมังกรตัวยักษ์ถล่มลง เสียงดังดัง
ก้องสนั่นถ้ำใต้น้ำลึก

เด็กหญิงถอนคมดาบจากคอมังกรสีทอง นัยน์ตาสีฟ้าครามจ้อง
มองศัตรูแข็งแกร่งที่ต่อสู้ด้วยกันจนแม่ตัวเองยังเกือบเอาชีวิตไม่รอด

มังกรปรือตาขึ้นขากเย็น ดวงตาสีทองจับนัยน์เด็กหญิงร่างเล็ก
เสียงครีอกรางเบาๆ ในลำคอที่โลหิตสีเขียวไหลหลังริน

“ดีจริงๆ สำเร็จได้เสียทีในรุ่นของเจ้า” มังกรสีทองเอ่ยเสียงแผ่ว

“หากต้องรอนานกว่านี้ อายุขัยของข้า...”

“ข้าขอโทษ” ร่างเล็กทรุดกายลงเบื้องหน้ามังกรสีทอง ประกาย
แววในดวงตาสีฟ้าครามไร้อาฆาตแค้น ไร้อาฆาตเช่นเมื่อครั้งโดย
สิ้นเชิง

“เจ้าทำถูกแล้วเด็กน้อย” เสียงก้องคุ้นของมังกรตัวนั้นเวลานี้
ข้างอ่อนโยน

“อย่าลืมสัญญา อัล-คา-เซีย...” มังกรเน้นเสียงคำ อัล-คา-เซีย
ร่างใหญ่ยักษ์พยายามผ่อนคลายอย่างยากเย็น ดวงตามังกร
ทอดประกายแสงทองระเรื่อ และเพียงไม่นาน เหนือร่างมังกรตัวใหญ่ก็
ปรากฏดวงแสงสีทองสว่างขึ้นเจิดจ้า

“ตามคำสัญญา ขอฝากสิ่งนี้ไว้กับเจ้า” มังกรเอ่ย และเพียง
สิ้นสุดคำนั้น ทันใด ดวงแสงสีทองดับวูบ!

ร่างเล็กแทบจะล้มลงไปนอนอยู่บนพื้น หัวร่างจู่ๆ ก็หนักขึ้น
อย่างไรสาเหตุ เด็กหญิงเวลานี้เจ็บปวดดังมีเข็มทิ่มแทงทั่วกายนับพันเล่ม
หากที่เจ็บปวดจนจะตายเสียให้ได้ก็ในดวงตาทั้งสองข้างที่รู้สึกเหมือน
ว่าลูกตาจะทะลักถลนออกมาจนแทบได้เสียในวินาทีนั้น

“เมื่อมีพลังที่สร้างคำสาป ย่อมต้องมีพลังที่ล้างคำสาปนั้นได้”
มังกรสีทองเอ่ยกับเด็กหญิง

“ข้าไม่มีสิ่งตอบแทนให้เจา นอกจากพลังที่จะป้องกันคำสาป”

มังกรสีทองยื่นเท้าหน้าออกมาสัมผัสดวงแฉกมะขุนเบาๆ ร่าง
เด็กหายใจเหนื่อยหอบ ความเจ็บปวดทั่วร่างกลับค่อยเบาลงได้อย่าง
น่าแปลก

“ขอบใจแต่รู้สึกมันจะหายไปหน่อยแล้วละ” เด็กหญิงพยายาม
เปล่งเสียงหัวเราะทั้งดวงหน้าซีดเผือก

“ไม่มีสิ่งใดสายเกินไปหรอกเด็กน้อย” มังกรสีทองส่ายหน้า

“เจ้าไม่ได้ต่อสู้แต่เพียงลำพัง แม่ชีวิตนี้จะสลายแต่พลังแห่งข้า
ยังคงอยู่ และมันจะคงอยู่กับเจ้าตราบเท่าที่ดวงตาของเจ้ายังคงส่อง
ประกายสีทอง สัญญากับข้าเด็กน้อย...”

นัยน์คำสีทองของมังกรจอมองสบดวงตาเด็กหญิง นิ่ง...
นาน...

“คงจิตใจให้มันในแสงสว่าง สัญญา...” มังกรสีทองสุดลม
หายใจเขายากเย็น โลหิตสีเขียวยิ่งหลังรินมากขึ้นทุกที

“สิ่งนั้น.... อัล...-คา-เซีย... สิ่ง... นั้น...” จังหวะการพูดของ
มังกรเริ่มขาดหาย เสียงก้องกังวาลแผ่วเบาลงไปทุกที

“สัญญา... ญา... คีน... มัน...”

“ข้าสัญญา!!” เด็กหญิงแทรกดัง หายคน้ำหยดใส่ไหลรินอาบ
นวลหนา

“ข้าสัญญา จะคืนมันให้กับเจ้าของที่แท้จริง ข้าสัญญา...!”

มังกรสีน้ำเงินบินไปบนท้องฟ้า ข้ามผ่านชายแดน
เทอร์โคเนียสู่เขตแดนอาณาจักรคัลโดเรีย แม่ปึกของมังกรสีน้ำเงินจะ
บินได้เร็วนัก หากในยามนี้ยามที่มันจะต้องบินเพื่อแข่งกับเวลาที่มันรู้ว่า
หมดลงเมื่อไรนั้น ความไวของปีกมังกรก็ดูจะล่าช้าได้ดูหยุดนิ่ง

จากเขตชายแดน ลิงก์เซล ข้างอยู่ไกลเหลือเกิน กระนั้นมังกร
ก็ยังต้องบินไปที่นั่นให้ได้เร็วที่สุด ผ่านเมืองคอลลินไปจนถึงริยาร์ดปา
ดงดิบบนยอดเขาสูงชาญเมืองลิงก์เซล บินไปให้ถึงที่ตั้งของ สำนัก
อัศวินฮัลบิล เพื่อ หาแพทย์... อัศวิน... หรือใครก็ได้สักคนที่จะช่วย
มาสเตอร์ของมันให้ได้ก่อนที่...

คำสาปจากมังกรสีน้ำตาลแดงตัวนั้นจะกลืนกินมาสเตอร์ให้
กลายเป็นหินไปทั้งร่าง และนั่น...

อาจหมายถึงการที่การ์ดจะต้องจากมันไปชั่วนิรันดร์!

นวนิยายเรื่อง: Thingthoria
ติดตามหาซื้อฉบับ Pocket Book ได้ที่
<http://facebook.com/renrenbook>

และฉบับ eBook
[http://mebmarket.com/
index.php?action
=BookDetails&book_id=3869](http://mebmarket.com/index.php?action=BookDetails&book_id=3869)

